

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Eneste behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Indstilling fra Retsudvalget om valg af Folketingets Ombudsmand.

(Fremsat 31/3 98 i betænkning fra Retsudvalget).

Formanden:

Dette valg foregår uden forhandling. Et flertal i Retsudvalget har indstillet, at Hans Gammeltoft-Hansen genvælges til Folketingets Ombudsmand. Der er ikke bragt andre i forslag.

Afstemning

Udvalgsflertallets indstilling om at genvælge Hans Gammeltoft-Hansen til Folketingets Ombudsmand vedtoges med 111 stemmer (S, V, KF, SF, CD, RV, EL og KRF) mod 14 (DF og FP).

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til justitsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om udviklingen i EU's indre og retlige samarbejde, herunder hvilken betydning Amsterdamtraktaten kan få for udformningen af en EU-flygtningepolitik, udbygningen af EU's politisamarbejde og for den danske undtagelse på dette område?«

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Søndergaard (EL).

(Forespørgslen anmeldt 27/3 98. Fremme af forespørgslen vedtaget 2/4 98).

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

De nye regler i Amsterdamtraktaten om politisamarbejde, flygtningepolitik, straffelovharmonisering og grænsekontrol er uden sammenligning den del af Amsterdamtraktaten, som er mest vidtgående og vil få de største konsekvenser, hvis traktaten skulle gå hen og blive godkendt ved folkeafstemningen. Det er jo sådan, at på andre områder, først og fremmest sådanne områder som beskæftigelse og miljø, har det ringe betydning, hvad der står i traktaten. Der

er der tale om smukke ord og hensigtserklæringer, men ikke om noget, der forpligter.

Men sådan er det ikke på det retlige område. Her er der tale om, at der virkelig flyttes magt fra nationalstaterne til EU, og det får betydning på den måde, at Kommissionen og EF-Domstolen får flere beføjelser på Folketingets bekostning. Det er her, Amsterdamtraktaten virkelig vil få vidtgående konsekvenser, hvis den vedtages, og det er naturligvis derfor, vi har valgt at rejse en forespørgsel til justitsministeren om netop dette område i traktaten her i dag.

Vi har oplevet her i vinter, hvordan hysteriet om et meget lille antal kurdiske flygtninge, som kom med skib til Italien, kunne bruges til at fremskynde opbygningen af det Fort Europa, Amsterdamtraktaten vil være et redskab til yderligere at cementere. Et Fort Europa, der lukker sig for flygtninge; et Fort Europa, der ønsker at anbringe de kurdiske flygtninge i lejre i Tyrkiet og ønsker at trække vindebroen op og lukke sine grænser; et Fort Europa, som vil etablere et overvågningssamfund med en vidtgående videreudbygning af de politiregistre og det politisamarbejde, som allerede findes med Schengensamarbejdet og Europol, og som vil tage et voldsomt skridt videre i retning af et overstatsligt politi, hvis Amsterdamtraktaten vedtages.

Det afgørende spørgsmål, vi vil stille ministeren, og som jeg håber, vi får svar på under debatten i dag, er naturligvis, hvor langt disse bestemmelser kan bruges til f.eks. at harmonisere flygtningepolitikken og flygtningebegrebet. Hvor langt vil den danske regering gå med hensyn til at acceptere, at disse beslutninger også kommer til at gælde for Danmark? Hvor langt vil den danske regering gå, når det gælder politisamarbejdet, når det gælder nye regler for grænseoverskridende politivirksomhed, og når det gælder anvendelsen af de nye retsakter, traktaten lægger op til? Det er de spørgsmål vi håber ministeren nu vil komme herop og besvare.

Besvarelse

Justitsministeren (Frank Jensen):

En af de grundlæggende tanker bag det europæiske samarbejde i Den Europæiske Union er, at der skabes en fri bevægelighed mellem landene, der ikke blot skal omfatte varer, kapital og tjenesteydelser, men også skal gælde for

personer med lovligt ophold. Europa er nemlig ikke blot et fællesskab for virksomheder og erhvervsdrivende, det er i endnu højere grad et borgernes Europa.

Fri bevægelighed og udfoldelsesmuligheder er et gode, men lige så klart er det, at den frie bevægelighed ligesom alle andre goder kan misbruges. Vi må derfor på den ene side bygge fundamentet for den frie bevægelighed og sikre større menneskelige og økonomiske muligheder og på den anden side forebygge og bekæmpe det mulige misbrug, der bl.a. kan ske i form af illegal indvandring og grænseoverskridende kriminalitet.

Europa skal fortsat være et trygt og godt sted at bo, og EU-landenes samarbejde om retlige og indre anliggender, dvs. grænsekontrol, asyl, indvandring og kriminalitetsbekæmpelse, skal netop ses som et udtryk for ønsket om at forebygge og bekæmpe misbrug af den frie bevægelighed. Amsterdamtraktaten er i høj grad udtryk for ønsket om at forbedre dette samarbejde.

Men inden jeg når frem til betydningen af Amsterdamtraktaten, vil jeg gerne sige noget om, hvad det samarbejde, vi har i dag, egentlig indebærer og dækker over, og lad mig først omtale EU-landenes samarbejde på asyl- og indvandringsområdet. Er der noget område, der er internationalt, og hvor vi til stadighed må forholde os til det, der sker i andre lande, er det netop asyl- og indvandringsområdet, og her er der behov for fælles løsninger på fælles problemer.

Der er grund til først og fremmest at fremhæve vedtagelsen og ikrafttrædelsen af Dublinkonventionen. Konventionen skal sikre, at alle asylansøgninger, der indgives på EU-landenes område, behandles i én og kun én medlemsstat. Herved undgår asylansøgerne at blive sendt frem og tilbage mellem forskellige EU-lande, samtidig med at ansøgerne ikke bare kan søge asyl i det ene EU-land efter det andet.

Ud over Dublinkonventionen er der truffet en række væsentlige fællesbeslutninger på såvel asyl- som visumområdet, og fælles for teksterne for asylområdet er, at der her er fastlagt en række vigtige principper, bl.a. vedrørende asylsagsbehandlingen og håndteringen af flygtningespørgsmålet i Europa. Endelig er det værd at fremhæve den styrke, både EU og Schengen-samarbejdet har vist i den aktuelle sag om de kurdiske indvandringsstrømme. Der er således

taget initiativer til en række konkrete tiltag i et forsøg på at dæmme op for dette problem.

Kriminalitetsbekæmpelse må naturligvis have høj politisk prioritet i det europæiske samarbejde, og netop på dette område er det lykkedes at opnå gode resultater. Den grænseoverskridende og ofte organiserede kriminalitet udgør en trussel mod det samfund, vi kender og ønsker at bevare, og netop fordi der er tale om grænseoverskridende kriminalitet er en fælles indsats ikke alene på sin plads. Den er ganske enkelt påkrævet.

Det mest markante udtryk for det styrkede samarbejde på det politimæssige område var undertegnelsen af Europolkonventionen i 1995. Konventionen er netop nu ved at blive ratificeret i de enkelte lande og vil forhåbentlig kunne træde i kraft i løbet af indeværende år, altså her i 1998.

Hovedformålet med konventionen er at styrke samarbejdet mellem EU-landenes politimynderheder om forebyggelse og bekæmpelse af forskellige former for grov international kriminalitet. Europol vil naturligt få til opgave at lette den politimæssige efterforskning i de enkelte lande ved at danne rammen for en hurtig udveksling af oplysninger mellem politimynderhederne, og derudover vil Europol kunne foretage overordnede analyser af kriminalitetsudvikling til gavn for de nationale politikorps. Europol vil således først og fremmest være en informationscentral, mens de politimæssige opgaver naturligvis vil blive udført af politiet i de enkelte lande.

Et andet eksempel på de initiativer, der inden for EU er taget for at styrke kriminalitetsbekæmpelsen, er vedtagelsen af en udleveringskonvention i september 1996. Formålet med denne konvention er, at kriminelle ikke skal have mulighed for at unddrage sig retsforfølgelse ved at søge tilflugt i et andet EU-land efter at have begået forbrydelsen. Har nogen begået en alvorlig forbrydelse i Danmark, ønsker vi naturligvis at få den pågældende udleveret, så vi kan retsforfølge ham eller hende her i landet, og på samme måde ønsker vi ikke, at Danmark bliver et fristed for forbrydere fra de andre europæiske lande.

Svig, korruption og bestikkelse udgør et stadig større problem og berører såvel borgere som samfundsinstitutioner. Det ønsker vi at gøre noget ved, og det har vi faktisk allerede gjort i EU med vedtagelsen af svigkonventionen i 1995 og de senere tillægsprotokoller.

Men også på andre kriminalitetsområder, der indeholder grænseoverskridende elementer, har vi taget initiativer for at styrke kriminalitetsbekæmpelsen. Jeg tænker her f.eks. på vedtagelsen i 1997 af en fælles aktion om handel med kvinder samt seksuel udnyttelse af børn.

Endelig vil jeg nævne narkotikaområdet, hvor vi har vedtaget en lang række initiativer for at styrke kampen mod narkotikaen. Senest har vi således vedtaget en fælles aktion om nye, syntetiske stoffer, som desværre nyder større og større udbredelse, også i miljøer, hvor unge ikkemisbrugere færdes.

På det civilretlige område går bestræbelserne først og fremmest ud på at gøre livet lettere for den enkelte borger og at sikre retsbeskyttelsen i hele Den Europæiske Union.

Jeg var derfor glad for, at jeg sammen med de øvrige justits- og indenrigsministre på råds-mødet i december måned sidste år kunne nå til politisk enighed om de grundlæggende elementer i en konvention om anerkendelse af fuldbyrdelse af domme i ægteskabssager, som tager sigte på, at hvis der i forbindelse med en skilsmisssag er truffet beslutning om f.eks. forældremyndigheden, skal det være muligt at få fuldbyrdet denne dom også i andre EU-lande. Det kan være relevant, hvis den af forældrene, der ikke har fået forældremyndigheden, vælger at flygte med barnet.

Hvilken betydning vil Amsterdamtraktaten så have for samarbejdet på de områder, vi drøfter her i dag?

Ja, ser vi i første omgang bort fra de danske forbehold, lægges der med Amsterdamtraktaten op til en styrkelse af samarbejdet på asyl- og indvandringsområdet mellem de andre lande. Det sker bl.a. ved en præcisering af målene og af samarbejdsområderne.

Derudover skaber Amsterdamtraktaten som noget nyt mulighed for vedtagelse af fælles regler på asyl- og indvandringsområdet i overstatsligt regi.

Danmark deltager i dag i samarbejdet på asyl- og indvandringsområdet på et mellemstatsligt grundlag, men i Amsterdamtraktaten er samarbejdet om asyl og indvandring flyttet fra det mellemstatslige til det overstatslige samarbejde. Og da Danmark støtter ønsket om internationalt samarbejde på asyl- og indvandringsområdet, men ikke i en overstatslig form, vil Danmark i overensstemmelse med forbeholdet ikke deltage i samarbejde om asyl og indvandring på grundlag af Amsterdamtraktaten.

De andre landes beslutning samt EF-Domstolens afgørelser på området vil derfor ikke gælde for Danmark, og Danmark vil ikke deltage i afstemninger og vil ikke bidrage til EU's udgifter på området, men vi kan give vores meninger til kende under forhandlingerne i Rådet og i de andre EU-institutioner.

Et vigtigt element i Amsterdamtraktaten er, at Schengensamarbejdet integreres i EU, så det samarbejde fremover foregår inden for EU's rammer.

Schengensamarbejdet har som bekendt to overordnede formål. Det ene formål er at etablere fri bevægelighed over de fælles indre grænser mellem Schengenlandene. Og det andet formål er at sikre en effektiv kontrol med de ydre grænser omkring Schengenområdet og at styrke bekæmpelsen af international kriminalitet og illegal indvandring.

For mig er det et udtryk for en forældet tankegang, hvis man tror, at den internationale kriminalitet i dagens Europa kan bekæmpes effektivt ved traditionel grænsekontrol. Den massive trafik over de fælles indre grænser gør det nødvendigt at tænke i nye baner og tage nye midler i brug.

Jeg ser det derfor som noget positivt, at politiet får mulighed for målrettet at koncentrere indsatsen mod den grænseoverskridende kriminalitet i stedet for blot at tjekke pas. Og jeg ser det ikke mindst som en fordel, at politiet får mulighed for at trække på et fælles register over efterlyste og udviste personer, for det betyder bl.a., at politiet hurtigt kan tjekke, om en mistænkt person f.eks. er efterlyst i et andet land og derfor bør anholdes.

Visionen er ikke et grænseløst Europa. De nationale grænser vil fortsat bestå. Derimod bevæger vi os i retning af et Europa, hvor vi samarbejder over grænserne, og et Europa, hvor der er grænser for vores tålmodighed med de kriminelle.

Et stort flertal i Folketinget besluttede sidste år, at Danmark sammen med de øvrige nordiske lande kunne indtræde i Schengensamarbejdet. Det forventes, at det sker i løbet af år 2000, og at den praktiske virkning vil være, at den nordiske pasunion, som vi kender den – det, at vi uden paskontrol frit kan rejse rundt mellem de nordiske lande – bevares og udstrækkes til at omfatte størstedelen af EU.

Schengensamarbejdets integration i EU vil foregå på den måde, at de eksisterende Schengenregler fordeles mellem henholdsvis det

overstatslige og det mellemstatslige samarbejde, alt efter hvor det nu engang hører til. Vedrører reglerne grænsekontrol, vil de blive lagt ind under det overstatslige samarbejde, og vedrører de politisamarbejde, vil de blive lagt ind under det mellemstatslige samarbejde.

Under forhandlingerne om Amsterdamtraktaten har den danske holdning været klar: Det danske forbehold om, at vi deltager i samarbejdet på et mellemstatsligt grundlag, skulle opretholdes. Denne holdning er respekteret, og der er derfor i tilknytning til Amsterdamtraktaten vedtaget en protokol om Danmarks stilling i forbindelse med integrationen af Schengensamarbejdet.

Danmark vil ifølge protokollen deltage fuldt ud i det mellemstatslige samarbejde på dette område og vil fortsat være forpligtet på mellemstatsligt grundlag af de Schengenregler, der lægges ind under det overstatslige samarbejde. Danmark vil derimod ikke være forpligtet af en videreudvikling af Schengenreglerne inden for det overstatslige samarbejde, men Danmark kan inden for en periode på 6 måneder efter vedtagelse af ændrede regler beslutte selv at gennemføre de ændrede regler i sin nationale lovgivning.

Hvis Danmark beslutter ikke at følge reglerne og det samtidig skaber vanskeligheder for samarbejdet, skal Danmark og de lande diskutere passende foranstaltninger, der kan råde bod herpå.

Og hvad betyder Amsterdamtraktaten så, når det gælder samarbejdet om kriminalitetsbekæmpelsen i Europa?

Ja, Amsterdamtraktaten skal meget enkelt ses som et udtryk for et ønske om at styrke det samarbejde og gøre det mere effektivt. Og samarbejdet kommer fortsat til at koncentrere sig om forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet, og det sker ved, at der fokuseres på politisamarbejde og strafferetligt samarbejde.

Politisamarbejdet vil dels omfatte konkret samarbejde mellem politimyndighederne i de enkelte lande for at forebygge og efterforske kriminalitet og afsløre de kriminelle, dels gøre det muligt at tage fælles initiativer, f.eks. vedrørende politiuddannelse.

Derudover vil vi kunne udveksle erfaringer og evaluere forskellige efterforskningsteknikker. Har vi f.eks. i Danmark opnået gode resultater ved at gøre brug af en bestemt metode i kampen mod rockerkriminalitet, kan de andre lande naturligvis have glæde af at høre herom.

Det retlige samarbejde vil fokusere på muligheden for at yde hinanden gensidig bistand, bl.a. med henblik på udlevering af kriminelle og fuldbyrdelse af straffedomme. Og i det omfang det er nødvendigt for at forbedre samarbejdet, skal vi ligeledes sikre foreneligheden mellem reglerne i de enkelte lande, så der ikke er nogen lande, der bliver et fristed for kriminelle.

Der er endvidere i Amsterdamtraktaten lagt op til, at Europol skal kunne lette og støtte forberedelsen af fremme samordningen og gennemførelsen af efterforskning mellem medlemslandene. Europol er således tiltænkt en vis koordinerende rolle og vil i kraft af sin støttefunktion kunne yde vigtig bistand til det nationale politi.

Selve efterforskningen af kriminelle forhold vil som hidtil blive udført af politiet i medlemsstaterne. Europol vil heller ikke i fremtiden få karakter af en europæisk politimyndighed, og Europol vil ikke kunne udøve nogen form for politibeføjelser.

Sådan bør det være, og sådan er det også efter Amsterdamtraktaten. Det politimæssige og strafferetlige samarbejde vil fortsat foregå på mellemstatsligt grundlag. Det danske forbehold er derfor også på dette punkt uberørt.

Vi er allerede godt på vej til at skabe grundlaget for et fredeligere Europa, hvor der er frihed og udfoldelsesmuligheder for den enkelte, og hvor der samtidig er tryghed og sikkerhed. Vi er nået langt, men der er fortsat meget, der kan og skal gøres. Og vi skal i fællesskab klare de udfordringer, vi står over for, for samarbejde er uomgængeligt nødvendigt i et moderne samfund, der ønsker maksimal frihed og minimal kriminalitet.

Amsterdamtraktaten giver os mulighed for et mere effektivt samarbejde på de områder, jeg har omtalt her i dag, og vel at mærke på en måde, der fuldt ud tager højde for de danske ønsker og respekterer vore forbehold.

Forhandling

Formanden:

Ordføreren for forespørgerne, hr. Keld Albrechtsen.

Keld Albrechtsen (EL):

Tak for besvarelsen! Men jeg synes jo ikke, ministeren kom særlig dybt ned i selve de afgørende spørgsmål: Hvor langt kan Amsterdam-

traktatens nye bestemmelser bruges i retning af opbygning af et unionspoliti? Hvor langt vil de gå i retning af harmonisering af strafferetsplejen? Hvor langt vil de gå i form af en fælles flygtningepolitik?

Vi hørte ministeren sige, at han var tilhænger af den fælles flygtningepolitik, og vi har set, hvordan den danske regering i den seneste tid aktivt har støttet de planer, som jo bl.a. går ud på at opsamle de kurdiske flygtninge i lejre i Tyrkiet, hvor vi jo udmærket godt ved at de vil blive udsat for en overordentlig dårlig behandling.

Og alt dette har man grebet til på basis af et hysteri, der blev fremkaldt på grund af et enkelt skib, som i vinter ankom til Italien med nogle flygtninge. Det satte en højredrejning i gang i debatten i Tyskland, som derefter bredte sig til Danmark og kastede både den danske justitsminister og den danske indenrigsminister omkuld.

Jeg vil stille ministeren nogle konkrete spørgsmål om rækkevidden af Amsterdamtraktaten, som jeg så håber at vi kan få ind i debatten.

Ministeren talte om den fælles flygtningepolitik og hævdede, at Danmark her har en effektiv undtagelse, og så vil jeg spørge ministeren:

Hvis der nu på baggrund af de nye bestemmelser i Amsterdamtraktaten indføres nye regler om grænsekontrol – EU får jo på det overstatslige område ret til at indføre nye regler om grænsekontrol, f.eks. nye regler om, hvordan kontrollen skal være i Kastrup Lufthavn, altså i de internationale lufthavne, og nye regler om kystbevogtning osv. – er det jo ifølge den danske protokol sådan, at Folketinget i løbet af 6 måneder kan tage stilling til, om disse nye regler om kystbevogtning og om grænsekontrol i Kastrup også skal gælde i Danmark.

Og hvis vi nu forestiller os den teoretiske mulighed, at ministeren på trods af sin almindelige EU-begejstring alligevel siger nej til disse nye regler, skal der indkaldes til et møde, hvor der skal vedtages »passende foranstaltninger«, fordi den grænsekontrol, som skal gælde for alle de ydre grænser i EU, så ikke skal gælde ved de ydre grænser omkring Danmark.

Tror ministeren så, at de andre lande vil affinde sig med, at en del af de ydre grænser ikke har de samme regler som dem, der gælder hele den øvrige vej rundt? Tror ministeren seriøst på det? Og betyder »passende foranstaltning-

er« ikke i virkeligheden, at Danmark selvfølgelig så gennem en form for afstraffelse vil blive tvunget til at bøje sig for de fælles regler?

Og er ministeren opmærksom på, at med Schengenreglernes inkorporering i Amsterdamtraktaten vil det ikke længere være muligt at løse problemet ved at træde ud af Schengensamarbejdet, og at man så kun vil kunne løse problemet ved at træde ud af EU, fordi EU og Schengen jo er smeltet sammen?

Tilsvarende hvis det er regler om harmonisering af flygtningebegrebet, så opstår den samme problematik og den samme diskussion.

Jeg vil også stille ministeren et spørgsmål om Europol.

Ministeren hævdede, at Europol stadig væk vil være mellemstatsligt. Men ministeren er vel opmærksom på, at de afgørelser, der kan træffes efter Amsterdamtraktaten, har samme status som direktiver i den nuværende Maastrichttraktat. Og tvistigheder om dem kan endda bringes for EF-Domstolen, som så kan træffe afgørelser om dem.

Hvor langt vil den danske regering gå med hensyn til at bruge disse bestemmelser til at opbygge en registerstat ved at videreudvikle Europolis registre og give Europol beføjelser til at operere hen over landegrænserne og foretage efterforskning i de enkelte lande?

For er det ikke korrekt, at det vil være muligt at bruge de nye bestemmelser og instrumenter, de såkaldte afgørelser og rammeafgørelser, til at tildele Europol beføjelser til at lade sit personale rejse rundt og efterforske sager i de enkelte lande?

Det giver traktaten jo mulighed for – ikke til at arrestere danskere på dansk jord, det forstår jeg nok; men ministeren talte uden om det konkrete problem, nemlig at det vil være muligt at oprette et overstatsligt Europolpoliti med immunitet for medarbejderne, så de ikke kan retsforfølges, selv om de misbruger oplysninger, som de f.eks. har fået fra danske myndigheder, og muligt at udbygge systemet til at blive en FBI-lignende organisation, der kan operere hen over grænserne.

Det er et par indledende spørgsmål, som jeg håber regeringen i løbet af denne debat vil prøve at besvare seriøst, for det, vi skal tage stilling til ved folkeafstemningen den 28. maj, er, om vi ønsker at give EU disse vidtgående beføjelser uden nogen reel dansk undtagelse.

Klaus Hækkerup (S):

Med ministerens besvarelse af forespørgslen er der redegjort for, at EU's indre og retlige samarbejde om asyl- og indvandringspolitik efter Maastrichttraktaten omfatter grænsekontrol, asylpolitik og indvandringspolitik, og der er i Dublinkonventionen fastsat nærmere regler for, hvilket medlemsland der er ansvarligt for behandlingen af en asylsøgn, og at asylansøgninger fortsat skal afgøres efter det enkelte medlemslands nationale lovgivning.

For så vidt angår politisamarbejde, som er det andet emne i forespørgslen, er reglen i dag fastlagt i Schengenkonventionen, og her er der fastsat nærmere regler om udveksling og oplysninger mellem de enkelte landes politimyndigheder og om gennemførelse af overordnede analyser af kriminalitetsudviklingen til gavn for kriminalitetsbekæmpelsen i de enkelte delta-gerlande; alt sammen rimelige og fornuftige regler, som gør, at vi kan leve i et trygt Europa.

Efter Amsterdamtraktaten, den nye traktat, omfatter samarbejdet om asylpolitikken bl.a. regler om, hvilket EU-land der er ansvarligt for behandlingen af en asylansøgning, minimumsstandarder for modtagelse af asylsøgere i EU-lande, visse andre standarder og tiltag til fremme af en ligelig fordeling mellem EU-landene ved modtagelse af flygtninge og fordrevne.

Hovedreglen er, at der skal vedtages regler på området inden for en periode på 5 år efter traktatens ikrafttræden. I denne 5-års-periode vil beslutningerne med enkelte undtagelser skulle træffes med enstemmighed, hvorefter man vil overgå til kvalificeret flertal, hvis alle lande er enige om det.

Amsterdamtraktaten indeholder en protokol om Danmarks særlige stilling, således at Danmark ikke deltager i samarbejdet på asyl- og indvandringsområdet, den del, som overføres til det overstatslige samarbejde, og det, vi normalt betegner søjle 1.

Danmark kan selvfølgelig fortsat indføre nationallovgivning m.v., der svarer til de beslutninger, der er truffet af de øvrige EU-lande, ligesom Danmark fuldt ud deltager i den del af asylsamarbejdet og indvandringssamarbejdet, der forbliver mellemstatsligt.

Hvad angår den anden del, Schengensamarbejdet i Amsterdamtraktaten, er det sådan, at med Amsterdamtraktaten indarbejdes Schengensamarbejdet i EU, og senest ved Amsterdamtraktatens ikrafttræden skal Rådet med

enstemmighed blandt samtlige de Schengenlande, der også er medlemmer af EU, dvs. også Danmark, afgøre, hvilke dele af Schengenreglerne der skal gøres overnationale, og hvilke dele der skal forblive mellemstatslige. Kan der ikke opnås enighed, ja, så skal reglerne forblive mellemstatslige.

For så vidt angår den del af Schengensamarbejdet, som det besluttes at placere i søjle 1, vil Danmark som følge af forbeholdet vedrørende de retlige og indre anliggender alene kunne deltage på mellemstatsligt grundlag.

Konklusionen på den forespørgsel, som her er stillet, er for Socialdemokratiets vedkommende følgende:

Danmarks forbehold på de retlige og indre områder har også efter Amsterdamtraktatens vedtagelse fuld gyldighed. Vi afgør selv, om vi vil deltage i den fremtidige udbygning af samarbejdet om EU's flygtningepolitik og EU's politisamarbejde. Vælgerne kan trygt stemme ja til Amsterdamtraktaten den 28. maj. Intet i denne traktat tvinger os til mod vores vilje at overdrage kompetence på flygtninge- og asylområdet.

Jeg skal derfor på vegne af regeringspartierne, Venstre, Det Konservative Folkeparti og CD fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at det er vigtigt at skabe rammerne for et fredeligt Europa, hvor der er frihed og udfoldelsesmuligheder for den enkelte samtidig med, at der fortsat er tryk og sikkerhed for borgerne.

Den stigende grænseoverskridende kriminalitet gør det nødvendigt med et mere effektivt europæisk samarbejde, også i det udvidede EU.

Såvel Schengensamarbejdet som EU-samarbejdet om retlige og indre anliggender, herunder Europolkonventionen, giver efter Folketingets opfattelse mulighed for aktivt at sætte ind for at forebygge og bekæmpe misbrug af den frie bevægelighed.

Folketinget konstaterer, at Amsterdamtraktaten vil skabe mulighed for et styrket samarbejde mellem EU-landene om retlige og indre anliggender samtidig med, at de danske forbehold respekteres.

Jeg skal hermed overgive forslaget til Tingets velvillige behandling.»
(Forslag til vedtagelse nr. V 2).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg lagde mærke til, at hr. Hækkerup fuldstændig undgik at komme ind på det spørgsmål, som jeg stillede til ministeren, som jeg også vil stille til hr. Hækkerup: Hvordan vil man reelt kunne sikre den danske undtagelse, når der så skal træffes disse passende foranstaltninger?

Jeg håber, at man vil prøve at gå lidt mere sagligt og dybt ind i denne debat og de vidtgående konsekvenser, som det får, og for at belyse, at vi altså er nogle, som har en fundamentalt anderledes holdning til konsekvenserne af dette traktatafsnit, vil jeg på vegne af fru Anne Baastrup og mig selv fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget finder, at Amsterdamtraktaten på det retlige område indebærer

- en reel tilsidesættelse af den danske undtagelse på det retlige område,
- en uacceptabel harmonisering af EU-landenes flygtningepolitik med lukning af de ydre grænser og afvisning af flygtninge til følge,
- en uacceptabel videreudbygning af EU's politisamarbejde i retning af et fælles overstatsligt politi.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 1).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har forstået, Socialdemokratiet finder, at det danske forbehold er fuldstændig intakt, og at der ikke er nogen problemer. Rent formelt må jeg også medgive, at Socialdemokraterne selvfølgelig har en pointe, fordi de har forsøgt at finde en konstruktion, der gør, at forbeholdet på papiret er intakt, men at det store flertal, som der jo er her i Folketinget for at afgive suveræniteten på det retlige område, uden at spørge befolkningen kan indgå i stort set alt det samarbejde i EU, det har lyst til.

Jeg vil gerne spørge hr. Hækkerup: Var det fornemme ved Edinburghafgørelsen og dermed grundtanken og ånden i det danske forbehold ikke netop, at når man gik videre på det retlige område, skulle den danske befolkning tages med på råd? Var det ikke det fornemme ved Edinburghafgørelsen og ved det nationale kompromis, som i sin tid blev indgået – i øvrigt før Dansk Folkeparti så dagens lys – og er det ikke lige præcis på dette område, at Socialdemokratiet nu svigter ved at lave en konstruktion, hvor man kan påstå forbeholdet opretholdt, men hvor man undgår at spørge den danske befolkning til råds?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu lød det jo næsten på justitsministeren, som om der ikke før havde været et internationalt politisamarbejde. Jeg tror nu nok justitsministeren ved at det har der været; men lad det nu ligge.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge den socialdemokratiske ordfører, hvad der er årsagen til, at Socialdemokratiet mener, det er så vigtigt at få afskaffet Danmarks mulighed for at asylsagsbehandle en asylansøgning fra en statsborger i et andet EU-land. Hvad er grunden til, at det er så vigtigt for Socialdemokratiet at få den afskaffet?

Da jeg var en ung mand for mange, mange år siden, var der nogle irere i England, der blev buret inde for et bombeattentat, og enhver, der i 5 minutter satte sig ind i den sag, kunne se, at alle beviserne var fabrikeret. Men det var der ikke særlig mange der gjorde, og irerne blev da også buret inde. Jeg tror, de fik 25 år hver, eller også fik de livsvarigt, det ved jeg ikke.

For nogle ganske få år siden så vi så, at de engelske myndigheder måtte indrømme, at beviserne mod dem var fabrikeret. De var fuldstændig uskyldige. Hvorfor skulle vi ikke have givet den slags mennesker en chance for at få en asylsagsbehandling i Danmark? Hvad er det, der gør, at Socialdemokratiet og den socialdemokratiske ordfører i den grad insisterer på, at det ikke skal være muligt?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Lad mig først sige til hr. Thulesen Dahl, at der jo ikke er tale om, at vi her, som det antydes, prøver at smugle en kompetenceafgivelse ind ad bagvejen. Det, der er tale om, er, at lige så

længe vi samarbejder mellemstatsligt, respekterer vi forbeholdet, og lige så længe kan Danmark sige nej, hvis vi vil.

I det øjeblik, der bliver tale om, at beslutningskompetencen skal overflyttes fra Folketinget til EU, skal og vil den danske befolkning selvfølgelig blive spurgt til råds. Og sådan har det altid været, når vi snakker dansk udenrigspolitik.

Hermed synes jeg også, jeg har svaret hr. Keld Albrechtsen, men lad mig prøve at uddybe min besvarelse:

Sagen er den, at når man implementerer Schengenreglerne under de overstatslige regler, altså i søjle 1, vil Danmark inden 6 måneder skulle afgøre, om de samme regler skal gennemføres i Danmark. Det var også, hvad justitsministeren sagde. Beslutter Danmark sig for dette, vil Danmark være mellemstatsligt forpligtet over for de andre Schengenlande.

Beslutter vi os derimod til ikke at følge reglerne, og det så giver vanskeligheder for Schengensamarbejdet – det er jo slet ikke sikkert det gør det – skal Danmark og de øvrige Schengenlande overveje, hvordan man kan finde en eller anden form for løsning på det problem, der er opstået, og for vores vedkommende selvfølgelig en løsning, der indebærer, at vi ikke afgiver kompetence, så det ikke bliver de andre, der kan pålægge os at indføre et eller andet.

Til slut vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at det jo ikke er specielt vigtigt for os at vurdere, om en retsforfølgning i England af nogle ire er rigtig eller ej. Vi må formode, at England er et retssamfund – ligesom englænderne må formode, at Danmark er et retssamfund – der sikrer en rimelig behandling af borgerne.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er helt med på, at hvis vi afgiver suveræniteten, og det siger hr. Klaus Hækkerup også, vil man spørge befolkningen. Men det gør vi ikke, for det er stadig væk på et mellemstatsligt grundlag, at Danmark har det retlige samarbejde med de andre EU-lande, og derfor skal man ikke spørge befolkningen om det her. Det er hr. Klaus Hækkerups synspunkt, og det har jeg hørt til bevidstløshed.

Det, jeg derfor spurgte til, var noget videre end det. Det var spørgsmålet om ånden i den aftale, som hr. Hækkerups eget parti var med til at lave, nemlig en aftale, der gik ind på den tankegang, at der var en kløft mellem det, befolk-

ningen ønskede reguleret på EU-plan, og det, som Folketingets flertal ønskede. Derfor indgik man den aftale, kan vi vel sige, med befolkningen om, at hvis Danmark skulle indgå i et videre samarbejde på det retlige område, ville man spørge befolkningen.

Det, som hr. Hækkerup nu sørger for sammen med sit flertal her i Folketinget, er – hvis de altså får et ja til Amsterdamtraktaten – at forsøge at lave en aftale, hvor flertallet herinde bid for bid kan lade Danmark indgå i det overnationale samarbejde på det retlige område, som de andre lande etablerer efter en 5-årig overgangsperiode. Dermed er ånden i den aftale, der blev indgået dengang, brudt, og dermed har man accepteret, at det er Folketingets flertal, der nu kan indgå i det videregående samarbejde uden at spørge befolkningen til råds. Det er det, hr. Klaus Hækkerup ønsker på det her område.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt igen spørge hr. Klaus Hækkerup, for vi fik jo reelt ikke noget svar. Hvis der nu f.eks. – og det er jo sandsynligt efter det overstatslige afsnit i Amsterdamtraktaten om grænsekontrol – indføres nye Schengenregler om, hvordan f.eks. Kastrup Lufthavn skal indrettes, hvordan kontrollen skal være derude, hvordan den danske kystbevogtning skal indrettes osv., så er der seks måneder, hvor Folketinget skal tage stilling til, om man vil inkorporere de regler i dansk ret, eller om der skal holdes et sådant møde, hvor der skal træffes passende foranstaltninger, og er det sandsynlige i virkeligheden så ikke, at et flertal i Folketinget vil acceptere disse regler? Er det mest sandsynlige ikke, at man bøjer sig, fordi de andre lande siger, at de da ikke vil acceptere, at der for en del af den ydre grænse i et Schengenland findes andre regler for grænsekontrol, end der ellers findes, f.eks. rundt om Italien, rundt om Spanien, langs med Polens grænser osv.?

Kan hr. Klaus Hækkerup forklare os andre og den danske befolkning, hvad passende foranstaltninger er i en sådan situation?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil prøve at følge hr. Søren Søndergaards spørgsmål lidt op. Synes hr. Klaus Hækkerup ikke som socialdemokrat, at det i virkeligheden er ret pinligt, at nogle af de rigeste lande i ver-

den laver en fællesaftale, hvorved man fraviger flygtningekonventionens princip om asylsagsbehandling? Mener hr. Klaus Hækkerup ikke, at det må være et problem for FN's Højkommissariat, hvis andre lande i verden træffer den samme beslutning? Tror hr. Klaus Hækkerup, at de 26-30 mio. interne og eksterne fordrevne flygtninge, der er rundt omkring i verden, vil have nogen steder at flygte hen, hvis andre lande træffer den samme beslutning, som man rent faktisk har truffet i form af en protokol til Amsterdamtraktaten, om, at man ikke er berettiget til asylsagsbehandling inden for en bestemt gruppe af lande?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår, at når Socialdemokratiet ikke mener, at folk fra andre EU-lande skal have mulighed for at søge asyl i Danmark, så er det, fordi den socialdemokratiske ordfører formoder, at England er et retssamfund. Det kan hr. Klaus Hækkerup jo så skrive til dem, der sad 20 år i fængsel og derefter fik en undskyldning, fordi det var fuldstændig forkert, at de havde været i fængsel. De vil sikkert være glade for sådan en konstatering.

Er den socialdemokratiske ordfører ikke enig i, at man selv i et retssamfund kan forestille sig enkeltpersoner, som bliver uretfærdigt forfulgt? Kan det ikke ske selv i et retssamfund? Ellers kan jeg da godt hjælpe den socialdemokratiske ordfører og komme med adskillige eksempler, der viser, at selv i et retssamfund kan folk blive urimeligt og uretfærdigt forfulgt, og at det derfor kan være rimeligt, at muligheden for at søge asyl i et andet land eksisterer.

Så mener den socialdemokratiske ordfører stadig væk, at bare fordi man kan formode, at f.eks. England er et retssamfund, så skal den regel ikke eksistere?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Først til hr. Thulesen Dahl, som mener, at der er en kløft mellem det, befolkningen ønsker, og det, et EU-flertal, som han kalder det, her i Folketinget ønsker. Det mener jeg ikke der er. Jeg mener, at befolkningen meget klart har tilkendegivet, at den ønsker, at der er grænser for, hvor langt Danmark skal afgive kompetence på det her område, og at den vil spørges, inden der bliver afgivet yderligere kompetence, og det

agter vi at respektere. At påstå, at der skulle være en sådan kløft, er jo det rene nonsens for at sige det ligeud. Vi har en aftale med befolkningen, og den agter vi at holde.

Hr. Keld Albrechtsen spørger til, når der skal indføres nye Schengenregler om grænsekontrol, og nævner Kastrup Lufthavn. Her spørger han: Hvad så, når der afholdes et møde, hvor der skal træffes passende foranstaltninger? Men de skal ikke træffes på et møde. Det skal mellem de interesserede parter drøftes, hvad der kunne være passende foranstaltninger, hvor store problemerne er i realiteten. Og Danmark må i givet fald selvfølgelig sige nej, hvis vi ikke ønsker at følge de regler, som de andre lande i Schengen eller i EU har ønsket at fastsætte ved flertalsafgørelse.

Fru Anne Baastrup spørger om asylsagsbehandlingen, og om vi virkelig kan støtte et system, hvor folk ikke er berettiget til asylsagsbehandling i EU. Men det er forkert, for borgere er berettiget til asyl. Flygtninge, der kommer til et land som asylsøgere, er berettiget til asylsagsbehandling efter reglerne i det pågældende land.

Det, vi har ønsket at undgå, er, at asylsøgere kommer i klemme, ved at reglerne er forskellige fra det ene land til det andet. Hvis reglerne i et land f.eks. siger, at der er lang ventetid, eller at man skal melde sig som asylsøger kort tid efter, man er flygtet, så skal man ikke komme i klemme i forhold til et andet land, hvor reglerne er anderledes, bare fordi man tilfældigt søger det første land. Der er flere eksempler på, at asylsøgere på den måde er kommet bagud.

Hr. Søren Søndergaard spørger, om man nu også kan lægge til grund, at det er retssamfund inden for Schengensamarbejdet. Dér vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at det kan man, og det kan man, fordi de grundlæggende menneskerettigheder er blevet en del af Amsterdamtraktaten. Det er en meget, meget vigtig forudsætning at gøre sig klart. Det er et retssamfund, vi er ved at bygge op. Der bliver selvfølgelig begået fejl – det gør der i ethvert retssamfund – men at gøre fejlen til normen, og at tage udgangspunkt i en fejlbehandling som grundlag for at lave normer i et samfund er da forkert.

Formanden:

Der bliver så en tredje og sidste runde korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg må så orientere hr. Klaus Hækkerup om, at den protokol eller erklæring, jeg henviser til, er den spanske erklæring. Det er den erklæring, hvor Belgien som det eneste land har taget forbehold. Danmark tog ikke forbehold for, at man skulle være omfattet af den erklæring. Og den betyder konkret, at mennesker, der flygter internt i EU, ikke er berettiget til at få en asylsagsbehandling. Denne konstatering i noget, som man i og for sig godt kunne kalde en grundlov for de her lande, der i øvrigt er medlem af EU, vil naturligvis få afsmittende virkning på, hvordan man i de afrikanske lande vil betragte den fundamentale ret at få behandlet sin asylsag. Derfor glider hr. Klaus Hækkerup af på spørgsmålet.

Finder Socialdemokratiet ikke, at det er pinligt, at vi andre kan tale med folk fra Flygtningehøjkommissariatet i FN, og at de siger, det er et problem, at man i de afrikanske lande begynder at henvise til, at de ikke ønsker at overholde de her konventioner. Jeg finder simpelt hen, at det er pinligt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Må jeg konstatere, at hr. Hækkerup ikke er villig til at forklare os andre og den danske befolkning, hvad der skal forstås ved passende foranstaltninger, og hvordan sådan en konflikt mellem de andre lande og Danmark i givet fald skal løses.

Så vil jeg godt spørge hr. Klaus Hækkerup, om han er opmærksom på, at den spanske højesteret har idømt en lang række medlemmer af et politisk partis hovedbestyrelse syv års fængsel, fordi de har vist nogle bestemte scener i en valgkampsfilm. Den spanske højesteret har altså alene på grund af anvendelse af ytringsfriheden idømt folk syv års fængsel. Finder hr. Klaus Hækkerup, at det er berettiget at kalde et sådan samfund, der idømmer folk syv års fængsel for at bruge deres ytringsfrihed for et retssamfund? Og finder hr. Klaus Hækkerup, at det vil være berettiget at give asyl til mennesker, som puttes syv år i fængsel for at bruge deres ytringsfrihed? Eller finder hr. Klaus Hækkerup, at det ikke er et problem, som det danske Socialdemokrati behøver at tage højtideligt?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Klaus Hækkerup synes, det er nonsens at tale om, at der er en kløft mellem, hvad befolkningen ønsker omkring EU, og hvad et flertal i Folketinget ønsker. Nej, det er bestemt ikke nonsens. Det er velkendt, at der i befolkningen er langt flere, som er dybt skeptiske over for den stadige EU-integration, end der er her i Folketinget.

Det, der er frygten, og det, som jeg synes er en berettiget frygt efter at have hørt hr. Hækkerups ordførerindlæg her i dag, er, at konstruktionen omkring Schengen og det retlige samarbejde for Danmarks vedkommende er lavet, for at Folketingets EU-holdning kan gøre sig gældende, ved at Danmark bid for bid tilslutter sig det overstatslige samarbejde, som de andre så har på det retlige område, uden at man spørger befolkningen.

Men siden hr. Hækkerup nu forsøger at anfægte det, jeg siger, vil jeg gerne spørge, om hr. Hækkerups holdning betyder, at hr. Hækkerup og Socialdemokratiet er villige til at tage en særskilt folkeafstemning om Danmarks deltagelse i Schengensamarbejdet – eksempelvis den 28. maj samtidig med at vi stemmer om Amsterdamtraktaten – og mener hr. Hækkerup, at det i så fald er muligt for den danske befolkning at stemme ja til Amsterdamtraktaten og nej til Schengenkonventionen?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil sådan set ikke anfægte den socialdemokratiske ordførers udgangspunkt: at den del af de europæiske lande, der er medlem af EU, det er jo et mindretal, er retssamfund. O.k., lad os antage, at det er udgangspunktet. Så siger hr. Klaus Hækkerup, at derfor skal enkelte fejltagelser ikke gøres til norm, og at enkelte fejltagelser ikke skal danne grundlag for reglerne. Det forstår jeg ikke, for asyl skal vel ikke være normen. Asyl skal vel netop være noget, man giver i de enkeltssituationer, hvor der er sket en fejl, hvor tingene ikke er gået, som tingene burde gå. Er det ikke rigtigt?

Men lige præcis fordi der er tale om retssamfund, lige præcis fordi det normalt foregår rigtigt, må man jo spørge, om Den Europæiske Union så ikke burde kunne rumme, at man i de få tilfælde, hvor der er fejl, har mulighed for at give asyl, indtil fejlen kan rettes. Burde det ikke være sådan?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Fru Anne Baastrup spørger, om det er rimeligt, at mennesker, der flygter internt i EU, ikke kan betragtes som asylanter. Dertil vil jeg godt sige, at jeg har svært ved at kombinere den fri bevægelighed for arbejdskraften og den fri bevægelighed for personer i EU med, at de skulle kunne søge ind i et naboland og påberåbe sig asyl, når de har begået ganske alvorlige forbrydelser, sådan som vi har set det med modstandsbevægelsen i Spanien.

Hr. Keld Albrechtsen spørger om, hvordan konflikten skal løses, og henviser til en dom, der skulle være afsagt i Spanien. Jeg vil godt sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg ikke kan kommentere den dom, for jeg har ikke læst den, og jeg er ikke bekendt med forudsætningerne og grundlaget for, at den er afsagt.

Hr. Thulesen Dahl påstår, at Schengen er lavet, for at Danmark kan afgive suveræniteten inden for det politimæssige samarbejde. Til det vil jeg sige, at man godt nok kan tilskrive Danmark stor indflydelse inden for EU, men så meget indflydelse har vi altså heller ikke.

Schengensamarbejdet er lavet for bl.a. at effektivisere kriminalitetsbekæmpelsen inden for EU, sådan som også justitsministeren redegjorde for. Det er vigtigt, at vi har et politisamarbejde, og det er vigtigt, at vi kan udveksle oplysninger med politi i andre lande, selvfølgelig uden at de behøver at komme her, for det er kun på den måde, vi kan få ram på de forbrydere, der handler over grænserne, f.eks. med narkotika, med børneprostitution og på en række andre områder.

Jeg vil godt sige, at jeg simpelt hen ikke forstår hr. Søren Søndergaard. Jeg forstod det nærmest sådan, at det, hr. Søren Søndergaard spurgte om, var, om vi i Danmark skulle kunne tilsidesætte en dom afsagt i et andet EU-land ved en domstol efter almindelige procesretlige garantier og sige, at den, der er dømt som forbryder dér, skal have lov til at flygte til Danmark og søge om asyl i Danmark. Det mener jeg bestemt ikke at vi kan gøre, og det mener jeg slet ikke at EU-samarbejdet skal bruges til.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil for det første gerne sige, at for Venstre er det glædeligt, at debatten forud for folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten nu kan koncentreres om politik frem for jura. Det siger jeg på baggrund af den dom, der er faldet i

Højesteret her for en uges tid siden, hvor det netop blev slået fast, at det, som skiftende regeringer og et stort flertal i Folketinget har sagt, nemlig at EU i enhver henseende er i overensstemmelse med grundloven, er korrekt. Så jeg imødeser faktisk en mere politisk debat.

Jeg har egentlig været lidt ked af starten på debatten her i dag, for jeg synes igen, at der er en tendens til, at modstanderne vil diskutere ligegyldige detaljer i stedet for at koncentrere sig om det, der er det centrale i vort EU-medlemskab og i EU's eksistens, nemlig det overordnede politiske samarbejde, der rækker over grænserne.

Det er da heldigvis det sidste, som forespørgslen vedrører, og jeg vil da godt starte med at sige, at der ikke for os at se er nogen tvivl om, at det danske forbehold på det retlige område står fast efter Amsterdam. Ja, man kan endda sige, at desværre står det endnu mere fast, end det gjorde før, for det er jo blevet sådan, at med de andre landes videre skridt på det retlige område både på flygtninge- og asylområdet og på politiområdet har det danske forbehold fået langt større negative konsekvenser for Danmark, end det havde før Amsterdam.

Det er nemlig blevet sådan, som ministeren allerede har redegjort for, at Danmark ikke længere er med i beslutningsprocessen på de nævnte områder. Vi har mulighed for at tilslutte os de andre, men vi får ikke indflydelse på de nye samarbejdsområder på det retlige område. Det er en af grundene til, at Venstre gerne vil have forbeholdet væk så hurtigt som muligt, men naturligvis efter en ny dansk folkeafstemning. Det er kun os selv, der kan afgøre, om vi vil af med det forbehold.

Selv om Danmark på et senere tidspunkt opgiver sit forbehold på det retlige område, synes jeg også, det er vigtigt, at vi i dag understreger, at de fælles politikker skal vedtages i enstemmighed. Det er også noget, hr. Keld Albrechtsen har glemt, når han diskuterer denne sag og forsøger at skræmme folk. Der er tale om enstemmighed på det retlige område, og derfor er der ikke nogen risiko for det, som nogle taler om, nemlig en glidebaneeffekt, hvor Danmark bliver tvunget til at åbne grænserne for flygtninge. Det passer simpelt hen ikke. Vi vil også efter Amsterdam have hånd i hanke med flygtninge- og indvandrerpolitikken, og det synes jeg er vigtigt at vi fastslår her i dag.

Til gengæld er der naturligvis store fordele ved EU-politik på dette fælles område. Det retlige område er grænseoverskridende, og derfor kan vi kun være interesserede i, at de øvrige medlemslande bliver forpligtet til en effektiv kontrol af EU's ydre grænser uden mulighed for at smøre flygtninge- og indvandrerpolitikken af på hinanden. Det er især i dansk interesse, for vi jo har en lang tradition for faktisk at efterleve EU-forpligtelser og FN-forpligtelser.

Sandheden i hele denne diskussion er jo, at den Fort Europa-politik, som EU-modstanderne kører i marken, alene har symbolsk betydning, fordi en fortsat grænsekontrol ved den dansk-tyske grænse ikke kan begrænse den reelle strøm af flygtninge til Danmark, og derfor er vi langt bedre tjent med en fælles forpligtende EU-politik på flygtningeområdet, fordi vi dermed forpligter også de andre EU-medlemslande til at løfte i flok.

I øjeblikket er situationen lidt sådan, at man spiller de ulovlige flygtninge ud mod hinanden. Man skubber dem fra den ene medlemsstat til den anden, og det har hverken Danmark eller de pågældende flygtninge nogen interesse i.

Med hensyn til EU's politisamarbejde, Euro-pol, er det ligeledes klart en fordel, at man samarbejder. Der er et behov for grænseoverskridende politisamarbejde, når vi har grænseoverskridende internationale forbrydere. Det er den eneste mulighed, vi har, for at dæmme op for dette uvæsen.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at netop det retlige samarbejde og forbedringerne her er et af hovedargumenterne for, at man skal sige ja til Amsterdam. Det er rigtigt, som jeg har nævnt, at Danmark står uden for, fordi vi har et forbehold, men det betyder jo ikke, at det ikke også er til gavn for Danmark, at man på europæisk plan gør noget for at forhindre og begrænse internationale forbrydelser og for at lave en ordentlig sikring af flygtningepolitikken i Europa. Derfor mener jeg faktisk, at det område, som man nu har sat til debat her i salen fra EU-modstandernes side, er et af de områder, der er grundlaget for, at man skal stemme ja til Amsterdamtraktaten den 28. maj.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår, at fru Charlotte Antonsen mener, at spørgsmålet om, at folk i Europa får årtiers fængsel for ting, de ikke har gjort, og ikke kan

få asylsagsbehandlet deres sag i et andet land, er ligegyldige detaljer.

Det er en fuldstændig ligegyldig detalje, at der i et land er angreb på ytringsfriheden, hvor man får lange straffe for at vise klip af en video. Det kan man altså heller ikke flygte fra til et andet land.

Fru Charlotte Antonsen synes også, det er ligegyldige detaljer, at EU med denne traktat er med til at legitimere, at man f.eks. i Afrika kan lave en aftale om, at man heller ikke dér har lov til at flygte til et andet land i Afrika, eller at man i Latinamerika laver en aftale om, at man heller ikke dér har ret til at flygte til et andet land i Latinamerika og få asylsagsbehandlet sin ansøgning, for det laver man bare en intern aftale om.

Fru Charlotte Antonsen synes altså ikke, det er noget særlig stort problem. Hun synes faktisk, det er ligegyldigt, at flygtningekonventionen sættes ud af kraft. Dér må vi bare sige: Vi er uenige med fru Charlotte Antonsen.

Men jeg vil godt bede Venstres ordfører forklare en ting, og det var hendes anvendelse af udtrykket »ulovlige flygtninge«. Kan vi ikke få en definition fra fru Charlotte Antonsen på, hvad ulovlige flygtninge er?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

I folketingsvalgkampen kunne man se nogle store valgannoncer fra partiet Venstre, som fortalte, at Venstre ville have skærpet grænsekontrollen. Jeg blev næsten helt glad, for jeg tænkte, at nu er Venstre – sikkert for at komme i bedre forståelse med en hel del af sine vælgere, om ikke andet så i hvert fald i det sønderjyske område – kommet på rette spor. Nu vil Venstre ikke mere være med til at afskaffe grænsekontrollen mellem Danmark og EU-nabolandene.

Derfor vil jeg godt spørge fru Charlotte Antonsen: Er det rigtigt forstået? Eller hvad lå der egentlig i de valgannoncer, hvor Venstre proklamerede, at man ville styrke grænsekontrollen? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål, jeg har til Venstres ordfører, er: Man har sagt fra Venstres side og også fra andre tilhængerpartiers side, når bl.a. Dansk Folkeparti har sagt, at det var fatalt, vi afskaffede grænsekontrollen, at det jo ikke var noget problem, fordi vi kunne bevare grænsekontrollen, indtil de ydre grænser var tilstrækkelig sikre. Så vil jeg spørge: Hvornår er de det i Ven-

stres øjne? Er det, når der er pigtråd rundt om Italien? Eller hvornår er det?

Hvad er det, der skal til? Når man ønsker at latterliggøre ønsket om at have kontrol f.eks. mellem Danmark og Tyskland i grænselandet, må man jo samtidig have nogle ideer om, hvordan man så styrker grænsekontrollen f.eks. på Italiens 8.000 km lange kyststrækning. Hvordan gør man det?

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Det er muligt, jeg har et andet syn på menneskerettigheder, end hr. Søren Søndergaard har. I hvert fald ved jeg, at hr. Søren Søndergaard har en anden baggrund for at sidde her i dag, end jeg har.

Jeg vil godt på Venstres vegne sige det sådan, at vi ønsker ikke i Venstre at se gennem fingre med overtrædelse af menneskerettigheder. Derfor er det for mig at se meget centralt, at man har skrevet menneskerettighederne ind i traktaten. Dermed kommer man ikke ud i den situation, som hr. Søren Søndergaard peger på, at man med åbne øjne tillader, at medlemsstater overtræder menneskerettigheder i forhold til deres egne borgere. Det kan ikke længere lade sig gøre ifølge traktaten.

Der kan så ske fejl, og det nævner hr. Søren Søndergaard et eksempel på at der skete i Storbritannien, men det var altså forud for Amsterdam og alt muligt andet. Selvfølgelig kan der ske fejl, hvor der er mennesker, men det nye og stærke med Amsterdamtraktaten er, at man indskriver de demokratiske rettigheder. Det er nyt, og jeg kan ikke forestille mig andet, end der vil gå nogle år, før man gør det i Afrika.

I øvrigt vil jeg godt svare på spørgsmålet med hensyn til ulovlige flygtninge. Jeg mener, at de flygtninge, som rejser fra det ene land til det andet, ikke er reelt forfulgte flygtninge, og så mener jeg, at de er ulovlige flygtninge. Det er det, jeg lægger i det ord.

Til hr. Thulesen Dahl: Det er korrekt, at hvis man har mistanke om international kriminalitet, uanset om det foregår ved den dansk-svenske grænse eller den dansk-tyske grænse, kan man selvfølgelig sætte ind for at forsøge at fange forbryderne. Sådan er det i dag, og sådan vil det fortsat være. Det er der ikke noget problem i.

Det, der er ejendommeligt i diskussionen om den internationale kriminalitet, er jo, at partier som Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet

ikke ønsker at gøre noget for at bekæmpe den internationale kriminalitet. Det er jo disse partier, der har et forklaringsproblem. Fra EU's side forsøger vi faktisk at dæmme op for international kriminalitet. Det er det, det hele drejer sig om. Så jeg synes, det er en lidt søgt argumentation.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu vil jeg godt spørge fru Charlotte Antonsen, som siger, at ved at man skriver menneskerettighederne ind i traktaten, skulle problemerne være løst, og vi kan være sikre på, at menneskerettighederne pr. definition er overholdt:

Er fru Charlotte Antonsen ikke opmærksom på, at vi har haft nøjagtig den samme diskussion i forhold til en række lande, som EU har associeringsaftaler med, og de lande, som er ved at blive optaget i EU? I f.eks. Letland og Estland sker betydelige krænkelse af menneskerettighederne, f.eks. indgreb mod den russiske befolknings demonstrationsfrihed.

Men hvad er konsekvensen af, at man har menneskerettighederne stående i de aftaler? Ja, det er, at disse lande siger: Vi overholder menneskerettighederne, for det står der jo i vore aftaler med EU at vi gør. Sådan vil det da også blive blandt EU-landene. De vil bare henvise til, at de overholder menneskerettighederne, for det står jo i Amsterdamtraktaten.

Det vil i praksis få den modsatte virkning, nemlig at blåstemple de forhold, der er i forvejen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu ved jeg godt, at et angreb kan være det bedste forsvar, men faktum er vel, at fru Charlotte Antonsen ved at formulere et modspørgsmål forsøgte at undgå at svare på de to endda meget, meget klare spørgsmål, jeg stillede. Jeg vil gerne gentage dem, så fru Charlotte Antonsen får endnu en chance til at svare på dem.

Det første spørgsmål drejede sig om, hvad der lå i, at Venstre i sine valgannoncer op til folketingsvalget så sent som her i marts måned proklamerede, at man ville have styrket grænsekontrollen. Hvad lå der i det? Var det andet end et bluffnummer, fordi der var valgkamp? Eller hvad var det?

Det andet spørgsmål var: Fru Charlotte Antonsens parti og andre tilhængere af øget EU-integration har sagt, at vi kan bevare græn-

sekontrollen mellem eksempelvis Danmark og Tyskland, så længe de ydre grænser ikke er tilstrækkelig sikre. Så spurgte jeg meget konkret: Hvad skal der til? Hvor sikre skal de være? Hvad er det, man skal lave f.eks. ved Italiens 8.000 km lange kyststrækning, for at den er tilstrækkelig sikker til, at Venstre kan acceptere, at grænsekontrollen mellem Danmark og Tyskland eksempelvis ophæves?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nu er det jo vigtigt at undgå misforståelser i diskussionen, og derfor synes jeg, det ville være godt, hvis fru Charlotte Antonsen kunne komme herop og erkende, at der absolut intet ulovligt er i at søge asyl, heller ikke selv om man ikke får det. Der er intet ulovligt i det.

Det er faktisk det, der er det fine ved asylkonventionerne: De giver folk en ret til at søge asyl. De giver ikke folk en ret til at få asyl, men de giver folk en ret til at søge asyl. Derfor er der absolut intet ulovligt i at søge asyl, heller ikke i at søge asyl i flere lande.

Problemet er, at det er denne ret, som Amsterdamtraktaten underminerer. Her har vi så en politisk forskel mellem Venstre og Enhedslisten. Det er fuldstændig korrekt, men lad os få det faktuelle på plads. Fru Charlotte Antonsen bør erkende, at der intet ulovligt er i at søge asyl.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Hr. Keld Albrechtsen bekymrer sig over russernes menneskerettigheder. Det gør jeg for så vidt også, selv om jeg nu nok synes, det er mere bekymringsværdigt med Estland og Letland. Det er jo trods alt nogle mindre lande, og de har igennem årene i højere grad været generet af Rusland.

Men netop fordi Europa har indgået aftaler med de baltiske lande, som bl.a. indeholder krav om demokrati, har det jo været muligt for os dels i EU-sammenhæng, dels i Europaråds-sammenhæng at presse de pågældende lande til en mere rimelig, en mere menneskelig opførsel over for de russiske mindretal i landene. Det er jo faktisk sagens kerne.

Hr. Thulesen Dahl svarede jeg faktisk på det første spørgsmål, men jeg kan forstå, at hr. Thulesen Dahl ikke kan lide at høre svaret. Det er sådan, at hvis man har mistanke om international kriminalitet i nærheden af den tyske

grænse, den svenske grænse eller en anden grænse i EU, har man også en mulighed for at styrke politiindsatsen for at fange forbryderne. Sådan er det i dag, og sådan vil det fortsat være. Det er det, der ligger i Venstres valgannonce, hvis hr. Thulesen Dahl bedre kan forstå det, når jeg understreger det.

Med hensyn til de ydre grænser er det klart, at det, der er væsentligt for, at vi får større indre sikkerhed i EU, er, at vi bekæmper kriminalitet og vi koordinerer samarbejdet om kriminalitetsbekæmpelse ved vores ydre grænser. Det er da en væsentlig forudsætning for, at de åbne indre grænser kan fungere i praksis, uden at vi udveksler alt for mange forbrydere med hinanden. Men jeg kan da ikke sætte noget præcist mål for, hvornår indsatsen mod forbryderne er god nok. Det kan hr. Thulesen Dahl jo ikke engang gøre herhjemme. Det kan man altså ikke, men man kan gøre noget, for at det kan komme til at fungere bedre i praksis, end det har gjort hidtil. Europol har jo været meget lang tid undervejs. Der er faktisk ikke rigtig sket noget endnu, og derfor er det da forsøget værd at styrke den indsats.

Til sidst til hr. Søndergaard: Der er så sandelig heller ikke noget ulovligt eller noget i strid med menneskerettighederne i, at de lande, som asylsøgere shopper i, koordinerer deres indsats. Hvis man én gang har fået et nej i Danmark, er der ikke noget ulovligt i, at de danske myndigheder fortæller de svenske myndigheder, at ham her altså ikke er berettiget til asyl. Det er det, der ligger i mine ord, og det tror jeg, vi er enige om.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg håber da ikke, at fru Charlotte Antonsens bemærkninger skal forstås sådan, at hun mener, det er rimeligt, at det russiske mindretal i Letland og i Estland nu skal undgælde for de gerninger, som Sovjetunionen begik. Jeg håber ikke, at det var det, der lå i bemærkningerne, men man kunne godt tolke det derhen, at problemet med, at det russiske mindretal undertrykkes, tager Venstre forholdsvis let på.

En kendsgerning er det jo i hvert fald, at Letland og Estland bruger deres status som samarbejdspartnere til EU til over for det russiske mindretal at afvise enhver kritik. Til gengæld tillader man nazidemonstrationer i hovedstaden. Nazisterne har demonstrationsfrihed, men det har det russiske mindretal altså ikke. Her

bruger man det forhold, at man har EU i ryggen, til at sige: Det er jo ligegyldigt, vi tager os ikke af kritikken, vi er da ligeglade med, om mindretallet bliver undertrykt, for vi har EU i ryggen.

Sådan bliver erklæringerne om menneskeret-tighederne misbrugt i de baltiske lande, vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen.

Formanden:

Hr. Bendt Bendtsen som ordfører.

Bendt Bendtsen (KF):

Enhedslisten har i dag valgt at sætte fokus på EU's indre og retlige samarbejde, ligesom man ønsker fremtiden, herunder med hensyn til politisamarbejdet, belyst. I Enhedslistens og SF's fælles forslag til vedtagelse kan vi så læse, at man føler, at Amsterdamtraktaten indebærer en uacceptabel videreudbygning af EU's politisamarbejde i retning af et fælles overstatsligt politi m.v. Det kan jeg komme ind på senere, men det er jo ikke det, sagen drejer sig om.

Verden bliver mindre og mindre, og den organiserede kriminalitet, herunder den grænseoverskridende kriminalitet, bliver mere og mere synlig. Illegal indvandring tager også til i omfang, og intet tilsiger, at det ændrer sig i fremtiden.

I Det Konservative Folkeparti betegner vi EU som et frihedens og et fredens projekt. Vi er nødt til at se ud i fremtiden for at tackle de problemer, som vi står over for i Europa. Vi bliver nødt til i fællesskab at tage de nødvendige skridt for at bekæmpe disse grænseoverskridende problemer. Vi er godt på vej med de nuværende regelsæt, men de kan og skal udbygges.

Hidtil har alle kunnet forstå, at forurening er grænseoverskridende, at miljøproblemer ét sted i verden udskriver regninger i mange andre samfund. Sådan er det også med nogle af de problemfelter, vi opererer med i EU-flygtningepolitikken og i EU-politisamarbejdet.

Hvis man tror på, at ekstra mandskab ved grænsen til at kontrollere pas stopper international grænseoverskridende kriminalitet, er man naiv. Verden er blevet anderledes. I Schengenaftalen taler vi om at standse asylshopping. Her taler vi om at udvikle det retlige samarbejde, samarbejdet om flygtninge og kriminalitetsbekæmpelse, så vi undgår asylshopping og international kriminalitet.

I Det Konservative Folkeparti mener vi, at EU-samarbejdet om retlige og indre anliggender, herunder Europol, giver os mulighed for at bekæmpe og forebygge misbrug af den frie bevægelighed. Der er jo ikke tale om et FBI eller lignende. Der er tale om, at selvstændige stater prøver at operere sammen.

Vi ønsker fri bevægelighed, ikke kun for varer, kapital og tjenesteydelser, men også for personer, der har lovligt ophold i EU. Vi ønsker at bekæmpe international kriminalitet og illegal indvandring så effektivt som overhovedet muligt, og det gør vi med et intensiveret samarbejde. Europol har vist sig at være et godt redskab. Kriminalitetsbekæmpelse opererer ofte med en tidsfaktor, og her har det vist sig, at Europol er sin plads voksen.

I Det Konservative Folkeparti har vi den holdning, at Amsterdamtraktaten er en styrkelse af samarbejdet på asyl- og indvanderområdet, og her tænker jeg på muligheden for at vedtage fælles regler. Vi vedkender os Danmarks forbehold, og som traktaten er skruet sammen, har man også i de øvrige lande accepteret det forbehold, som Danmark har med hensyn til de retlige og indre anliggender. Vi fortsætter samarbejdet på mellemstatsligt niveau, selv om de andre har valgt at gå videre.

Implementeringen af Schengensamarbejdet er som bekendt et af målene, hvilket vi også kan støtte. Jeg har tidligere nævnt, at man er naiv, hvis man tror, at grænsekontrol stopper den internationale kriminalitet og den asylshopping, som foregår i dag. Det gør derimod Schengensamarbejdet med det kommende Eurodacregister, som gør asylshopping mere eller mindre umulig.

Med ovennævnte bemærkninger kan jeg afslutningsvis sige, at vi fra konservativ side støtter politisamarbejdet i den fortsatte kamp mod international grænseoverskridende kriminalitet og illegal indvandring. Vi gør det ved fortsat samarbejde, ikke ved at rulle pigtråd ud ved grænsen.

Anne Baastrup (SF):

Som bekendt fik vi i 1993 en undtagelse fra den overstatslige udvikling på området retlige og indre anliggender. Det er ikke SF's opfattelse, at det var en ligegyldig detalje, sådan som jeg kan forstå, at både den konservative ordfører og Venstres ordfører i virkeligheden mener, at det var.

Den konkretisering, som vi fik i forbindelse med den retlige undtagelse, fremgik af bemærkningerne til den lov, hvorefter vi ratificerede Maastrichttraktaten og Edinburghafgørelsen. Her stod der nemlig, at det retlige samarbejde fortsætter på det hidtidige mellemstatslige niveau.

Forhandlingerne om Amsterdamtraktaten gik ikke sådan, som regeringen nok på en eller anden måde havde forventet. Regeringen anlagde så en strategi, der gjorde, at man bankede Schengenkonventionen igennem, på trods af at vi i hvert fald var nogle stykker her i Folketinget, der havde opfattelsen af, at vi skulle bruge lidt tid på at behandle den. Noget tilsvarende gjorde man, for så vidt angik Europolkonventionen, formentlig nok i forventningen om, at man i Amsterdamtraktaten ville fastholde, at de to grundlæggende pinde i det fremtidige traktatgrundlag fortsat skulle fungere på mellemstatsligt niveau.

Sådan gik det ikke, og regeringens svar på denne pine, som man rent faktisk var kommet i, var en protokol. Problemet med den protokol er blot, at hvor regeringen – og jeg tror i og for sig af et ærligt hjerte – har søgt at sætte nogle pæle op omkring vores undtagelse, er det altså pindebrænde, der er brugt. Sagt på en anden måde: Undtagelsen er kun formel og ikke reel.

Sammenkoblingen mellem Schengenkonventionen og Amsterdamtraktatens mål om at lade dette blive overnationalt gør det logisk set ikke muligt at udnytte bestemmelsen om, at Danmark kan vælge ikke at gøre som de andre, og det må naturligvis føre til, at vi ser på, hvad det så er for nogle bestemmelser, som man efterfølgende skal acceptere skal være grundlaget for eksempelvis dansk asylpolitik – efter nogle omveje, men alligevel.

For det første synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, at asylbestemmelserne er placeret i et afsnit, der i øvrigt beskæftiger sig med hård kriminalitet. Det viser lidt, hvilken værdi man tillægger flygtningekonventionens principper. Jeg anerkender til fulde, at den artikel, der vedrører asylpolitikken, indledes med at sige, at man naturligvis respekterer flygtningekonventionens principper, men jeg stiller mig undrende over for, at man i den efterfølgende artikel rent faktisk frasiger sig muligheden, hvis det drejer sig om, at et land mener, det er nødvendigt at tilsidesætte flygtningekonventionen af hensyn til lov og orden.

Jeg synes også, det i den forbindelse er interessant at se, at EF-Domstolen, som i øvrigt hele vejen igennem bliver fremhævet som den domstol, der skal sikre, at traktaten overholder menneskerettighederne, ikke har indflydelse på dette punkt.

Så vil jeg heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at der i selve formuleringen af asylbestemmelserne er nogle problemer, når man ser på minimumsbestemmelserne om, hvad en flygtning er, og så bagefter kan konstateres, at man fremover laver harmoniseringsregler, for så vidt angår ulovlig indvandring. Jeg har svært ved at se, hvor den lille sprække er, der gør, at de enkelte lande kan gå foran, når det drejer sig om minimumsbestemmelser.

Når vi samtidig ved, at forudsætningen for, at vi kan lave Schengenkonventionen, er, at der kommer en lang række kompenserende foranstaltninger, har jeg meget, meget svært ved at se, at det endelige slutpunkt ved at udvikle Amsterdamtraktaten plus Schengenkonventionen rent faktisk ikke bliver, at vi får et Fort Europa, hvor der ikke er mulighed for, at de enkelte lande kan tage imod flygtninge, der ligger ud over den regulering, der ligger i artikel 63. Så vidt, så godt.

Så er der spørgsmålet om udviklingen af Europol. Det er helt klart, at der har været nogle konflikter de enkelte lande imellem om, hvordan man kunne sikre, at Europol fik en offensiv karakter, at man kunne bruge det som en eller anden form for start på et fælles politi. Den forhandling sluttede ikke med, at man på nogen måde kan forsvare at sige, at Europolkonstruktionen i den del af Traktaten i dag er et overstatsligt fælles politi. Men hvis man bare har en lille smule fantasi og så øvrigt læser den kombination af de nye typer af retsakter, der kan indføres med hjemmel i denne del af Traktaten, er der ingen tvivl om, at skinnerne er lagt med henblik på at sikre et overstatsligt politi, og de muligheder og den sikkerhed, der i øvrigt er for, hvilke aktiviteter Europol kan gå i gang med, har jeg ikke meget tillid til.

Jeg bliver nødt til at standse nu, for den røde lampe begynder at lyse, men til slut vil jeg også sige, at jeg synes, det er ret problematisk, at man nu går i gang med at harmonisere hele kriminalretten. Jeg har meget, meget svært ved at se, at det var det mandat, som regeringen på en eller anden måde lagde op til, at den ville have fra den danske befolkning i 1993.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har to spørgsmål til fru Anne Baastrup. For det første gjorde fru Anne Baastrup meget ud af at sige, at den retlige undtagelse, som Danmark fik i 1993, blev totalt undergravet ved overførelsen af Schengenaf-talen til det overnationale kapitel i Amsterdamtraktaten, og at den undtagelse, vi har fået, i virkeligheden er helt udhulet.

Jeg vil gerne spørge fru Anne Baastrup, om det er i overensstemmelse med god forenings-skik eller gode demokratiske traditioner, at et enkelt land blokerer for, hvad andre lande ønsker, blot fordi man ikke selv vil være med. Er det ikke ordentlig opførsel over for lande, som man er i forening med, at sige: O.k., hvis I vil gå videre, accepterer vi det, men vi vil stå udenfor, og så må vi have en særlig ordning? Det er den demokratiske sindelagskontrol, som jeg gerne vil have, at fru Anne Baastrup lige forholder sig lidt til.

Det andet er udtrykket Fort Europa, som fru Anne Baastrup brugte en del af sin taletid på at beskrive, hvordan ingen kunne komme ind i. Nu er det jo sådan, at store dele af Europa er omgivet af kyststrækninger. Vi har også i Danmark en ganske stor bid af den kyststrækning, og selvfølgelig kan flygtninge komme til Danmark, som de altid har kunnet, på gummibåde, på tømmerflåder og på alle mulige måder via lufthavnene. Men det, der er det helt afgørende, er jo Dublinkonventionen, som siger, at en asylansøgning kun skal behandles i ét land. Det er jo det, der betyder, at der kan komme ressourcibesparelser, fordi flygtninge ikke skal rundt til de forskellige lande, men kun skal have deres sag behandlet i det land, som de først ankommer til. Hvordan forholder SF sig til Dublinkonventionen?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg vil godt spørge fru Anne Baastrup, om det er en enig folketingsgruppe i SF, der står bag det forslag til vedtagelse, som hr. Keld Albrechtsen præsenterede Folketinget for, og som fru Anne Baastrup står som medforslagsstiller til.

Jeg vil også spørge fru Anne Baastrup, om det ikke er noget af en overdrivelse, når hun taler om Fort Europa og henviser til, at en asylsøger kun kan søge asyl i ét land, når vi netop ved, at hvert enkelt land selv kan fastsætte de

regler, det vil have for, om man vil give en asylant asyl eller ej.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

For det første ville fru Elisabeth Arnold høre, i hvilket omfang jeg gik ind for en demokratisk sindelagsudvikling. Var det ikke sådan? Det var lidt svært at høre.

Sagen er rent faktisk den, at vi indgik det nationale kompromis med Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre. Dette nationale kompromis fik efterfølgende tilslutning fra Venstre og De Konservative og andre partier i Folketinget. Konkretiseringen af dette kompromis ligger i bemærkningerne til den ratifikationslov, som blev fremsat, og som vi fik forelagt – til godkendelse i virkeligheden, fordi det var en aftale. Den aftale kan regeringen så ikke overholde i Amsterdamtraktaten, og jeg medgiver, at det er skidt, og at regeringen i og for sig har gjort det bedst mulige; men så må det så sandelig da også være SF's ret og pligt at spørge, hvad det var, vi sagde ja til dengang, og vurdere: Er det nu det, vi sagde ja til dengang? Er det dét, vi gik ud og anbefalede et ja til i 1993? Er det, der kommer nu, godt nok? Vi har altså et ansvar over for det ja, vi anbefalede i 1993, og det synes jeg også er en måde at beskrive demokratiet på.

Så er der spørgsmålet om SF's tilslutning til Dublinkonventionen. Jeg har spurgt Ebba Strange, og hun er enig med mig i, at vi oprindeligt har støttet Dublinkonventionen; men det er overhovedet ikke det, jeg har været inde på her. Det, jeg siger, er, at de kompenserende foranstaltninger, der skal til, for at man kan gennemføre Schengenkonventionen, er en styrkelse af de ydre grænser og personkontrol i de enkelte lande, og det er en udvikling, som jeg mener fører frem til et Fort Europa med en registrering og en overvågning, men ikke til det samfund, jeg gerne ser.

Til sidst skal jeg undskyldte, og jeg har også en undskyldning til den anden del af folketingsgruppen: Det er ikke en enig folketingsgruppe, der står bag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg må forstå fru Anne Baastrups svar således, at fru Anne Baastrup mener, at Danmark skulle have blokeret for, at dele af de retlige indre anliggender blev ført over i søjle 1, og at SF ikke

kunne tilslutte sig, fordi man undergravede det nationale kompromis. Hvis vi skulle have fastholdt SF som deltager i det nationale kompromis, skulle vi altså have blokeret for de øvrige 14 lande, som ønskede det retlige og indre samarbejde overført. Sådan må jeg forstå det.

Så vil jeg gerne komme med en yderligere bemærkning til diskussionen om et Fort Europa, hvor fru Anne Baastrup siger, at de ydre grænser skal styrkes. På hvilken måde er de danske ydre grænser blevet styrket, efter at vi er trådt ind i Schengenaftalen? På hvilke måder er den danske kystbevogtning blevet forstærket? Jeg vil gerne spørge fru Anne Baastrup, om hun har set nogen som helst eksempler på det. Er det ikke præcis lige så let at komme i land på den sydfalsterske kyst i dag, som det var for 5 år siden?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Tak til fru Anne Baastrup for besvarelsen af mit spørgsmål.

Jeg kan konstatere, at der er dele – måske endda store dele – af SF, der ikke finder, at vi hermed opgiver vor nationale selvbestemmelsesret, og at den aftale, der nu ligger i Amsterdamskontraktat, ikke indebærer, at vi afgiver kompetence på området. Det er præcis det, det drejer sig om, og jeg mener, at dette måske meget store mindretal har fuldstændig ret.

Fru Anne Baastrup står heroppe og siger, at hun har spurgt Ebba Strange, og at SF tilsluttede sig og gik ind for Dublinkonventionen; men samtidig står hun heroppe og siger, at de regler, der er indeholdt i Dublinkonventionen om, at en asylsøger skal afgive sin asylansøgning i det Schengenland, den pågældende først kommer til, er man modstander af. Hvad mener SF helt præcist på det område? Det mener jeg egentlig vælgernes har krav på at få at vide.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Med hensyn til diskussionen om fortiden og tilbage til det nationale kompromis vil jeg gerne spørge fru Anne Baastrup, om det ikke er korrekt, at der findes bestemmelser i Maastrichtkontraktaten om, at man ved enstemmighed kan overføre områder inden for politisamarbejdet fra det mellemstatslige til det overstatslige område, og at Danmark har nægtet at acceptere en sådan overflytning. Jeg har i hvert fald forstået det sådan, at det var en del af aftalen om

det nationale kompromis, at Danmark skulle sige nej til en sådan overflytning.

Men nu kommer man altså med et traktatforslag, hvor fru Elisabeth Arnold mener, at det, vi hele tiden har haft ret til at sige nej til, og som befolkningen fik at vide i 1993, at vi kunne sige nej til, nemlig overflytning til det overnationale niveau, er vi lige pludselig forpligtet til. Vi har ligefrem en forpligtelse til at acceptere det i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil først sige til fru Elisabeth Arnold, at det var ikke med SF's gode vilje, at man ratificerede Schengenkonventionen, og det var ikke med SF's gode vilje, at man ratificerede Europakonventionen hen over hovedet på os. Det var ikke SF, der sad ved forhandlingsbordet, men det er SF, der skal tage stilling til, hvad det er for en traktat, regeringen kommer tilbage med, når den har siddet ved forhandlingsbordet, og her må det være vores ret og pligt at forholde os til, hvad det var, vi anbefalede i forbindelse med 1993-afstemningen.

I den forbindelse vil jeg godt sige til hr. Klaus Hækkerup, at han ikke skal tage det forhold, at der ikke er et mindretal i SF's folketingsgruppe henede for at argumentere for, hvordan de opfatter det retlige samarbejde, som ensbetydende med, at de er enige med hr. Klaus Hækkerup. Det synes jeg hr. Klaus Hækkerup skal overlade til de pågældende selv.

Og så vil jeg godt endnu en gang sige til hr. Klaus Hækkerup, at Dublinkonventionen har intet at gøre med den spanske protokol, der er kommet ind i Amsterdamskontraktaten, og som indeholder en bestemmelse om, at man overhovedet ikke er berettiget til at få behandlet sin asylsag og vil få den afvist, som om det var en åbenlyst grundløs asylansøgning. Hvordan kan det være, den belgiske regering har sagt nej til at deltage i den konvention, og hvordan kan det være, den danske statsminister har sagt, at han selvfølgelig vil gøre det samme som Belgien og anbefale, at Danmark også tager et forbehold her, hvis det er præcis det samme som Dublinkonventionen? Så forstår jeg ikke det, statsministeren har sagt til os andre om denne sag. Men det er klart, at hvis det er sådan, at vi skal fortsætte denne debat, må vi jo blive ved.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så er det sidste runde.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jamen jeg forstår ikke helt SF's holdning. Efter Dublinkonventionen skal en asylansøgning behandles i det første land, hvor en asylansøger melder sig, og det er SF tilhænger af. Men hvis nu en asylansøger fra Spanien har begået en ulovlig handling og søger asyl i Frankrig, er Spanien så egentlig ikke det land, den pågældende burde søge asyl i? Og er det hele så ikke noget sludder, når SF siger, at der er noget modstridende i bestemmelserne?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det, som er til debat, er den spanske protokol, der er skrevet ind i Amsterdamtraktaten. I den står der, at hvis man er EU-statsborger, er man overhovedet ikke berettiget til at få sin asylsag behandlet i et andet EU-land, og det har de afrikanske stater så taget konsekvensen af. De har spurgt Flygtningehøjkommissariatet, om det også skal gælde for dem, når verdens rigeste lande beslutter i deres traktatgrundlag, at de ikke vil acceptere, at man overhovedet kan flygte landene imellem, fordi de har besluttet, at de forskellige lande er gode nok. Men hvad er det så for et beslutningsgrundlag, det enkelte land eller gruppen af lande skal have for at træffe beslutning om, at der ikke er nogen, der kan flygte til dem fra nabolandet? Det er dér, problemet ligger, og det har intet med Dublinkonventionen at gøre.

Anden næstformand (Henning Grove):

Så går vi videre i ordførerrækken.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Den udvikling, som EU's retlige samarbejde tager, er Dansk Folkeparti ikke tilhænger af. Vi er naturligvis tilhængere af, at grænseoverskridende international kriminalitet skal bekæmpes, men vi finder det fuldstændig ulogisk, at man vil indlede en intensiv bekæmpelse af grænseoverskridende international kriminalitet med at afskaffe grænsekontrollen.

De forsøg, der allerede har været fremme -- både i debatten frem til folkeafstemningen den 28. maj, men som også har givet sig udtryk her i dag -- er forsøg på en latterliggørelse af den, som man siger, gammeldags grænsekontrol ud fra devisen om, at den nytter jo ikke noget alligevel, og så kan vi lige så godt afskaffe den. Men Dansk Folkeparti deltager ikke i den lat-

terliggørelse. Vi mener, at den gode gamle grænsekontrol faktisk har sin berettigelse. Den kan ikke stå alene, javel, men man kan altså ikke forstærke et initiativ mod den grænseoverskridende internationale kriminalitet ved at afskaffe grænsekontrollen, og derfor er vi ikke tilhænger af det.

Når Schengenkonventionen som sit øverste formål har at skabe fri bevægelighed og dermed afskaffe grænsekontrollen, er det derfor efter vores opfattelse en fatal beslutning, man træffer. Vi er også overbevist om, at hovedparten af den danske befolkning rent faktisk er modstander af, at man afskaffer den fysiske grænsekontrol på selve grænsen, og vi er derfor overbevist om, at det er grunden til, at tilhængerne gør alt, hvad de kan for at undgå at drage det frem som et tema i debatten op til den 28. maj.

Men sandheden er jo, at i dag kan Danmark melde sig ud af Schengenkonventionen ved en almindelig beslutning herinde i Folketinget, og efter en vedtagelse af Amsterdamtraktaten vil den mulighed ikke længere bestå. Så er Schengenaftalen en del af EU-traktatgrundlaget og dermed også en del af det grundlag, Danmarks EU-medlemskab i det hele taget hviler på. Så siger man: Javel ja, men vi har jo et forbehold. Når forholdene efter en 5-årig overgangsperiode er overstatsligt reguleret, har vi stadig mulighed for, selv om de andre træffer en beslutning, at lade være med at kopiere den beslutning her i Danmark. Formelt ja, men i praksis nej!

Der er ingen tvivl om -- heller ikke med det forslag til vedtagelse, der er fremlagt for Folketinget i dag -- at hovedmålet for flertallet her i Folketinget er at få indført den frie bevægelighed mellem EU-landene og derefter bevare den. Det betyder, at hver gang de andre lande laver en vedtagelse i det overstatslige retlige samarbejde, bliver Danmark nødt til at kopiere den af frygt for, at alternativet bliver, at der igen kommer grænsekontrol. Det kunne vi ikke have så meget imod, men vi frygter, at flertallet bare vil kopiere reglerne for at bevare den frie bevægelighed. Derfor er det en illusion at påstå, at vi har et forbehold, som er mere end formelt, og bagefter sige, at vi alene har et samarbejde, der i praksis baserer sig på et mellemstatsligt niveau. Det hænger ganske enkelt ikke sammen, og derfor vil vi gøre, hvad vi kan fra Dansk Folkepartis side for at sikre, at det også bliver et tema i debatten frem til den 28. maj.

Hvis det er sandt, som tilhængerne påstår, at man kan skille tingene ad og sige Amsterdamtraktat på den ene side og Schengenaf-tale på den anden side, så lad os dog få den særskilte folkeafstemning om Schengenkonventionen, som Dansk Folkeparti har ønsket hele vejen igennem, så befolkningen altså både kan stemme om Amsterdamtraktaten og om, hvorvidt Danmark skal tilsluttes Schengenkonventionen. Rent teknisk bliver det meget vanskeligt at forestille sig et ja til Amsterdamtraktaten og et nej til Schengenkonventionen; men hvis det virkelig er den påstand, man vil føre frem i debatten frem til den 28. maj, så tag dog skridtet fuldt ud og lad os få en særskilt folkeafstemning om Schengenkonventionen.

Vi er overbevist om i Dansk Folkeparti, at resultatet vil blive et nej, fordi den danske befolkning ønsker at bevare grænsekontrollen, og jeg vil derfor slutte af med at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at det er fatalt for bekæmpelsen af den grænseoverskridende kriminalitet, at Danmark er i færd med at afskaffe grænsekontrollen til de andre EU-lande, og finder derfor, at dansk tilslutning til retligt samarbejde inden for EU ikke må anfægte Danmarks ret til at bevare og udbygge kontrollen til Danmarks nabolande.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 3).

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår her-efter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Kristian Thulesen Dahl, som brugte et udtryk om – sådan nogenlunde citeret efter hukommelsen – at man prøvede at latterliggøre den gode, gamle grænsekontrol.

Den gode, gamle grænsekontrol har vi afskaffet mellem de nordiske lande. Vi har haft den afskaffet i årtier, og jeg har aldrig hørt hr. Kristian Thulesen Dahl være bekymret over den manglende grænsekontrol mellem de nordiske lande. Jeg har ikke hørt Dansk Folkeparti udtale sig negativt om den lemfældighed, der er i de

nordiske lande, hvor man bare kan passere frit over grænserne, og jeg har heller aldrig hørt, at hr. Kristian Thulesen Dahl skulle være bekymret over det politisamarbejde, der foregår mellem de nordiske lande. Hvis der bliver begået et bankrøveri i Umeå, og bankrøverne tager sydpå i en hvid Volvo, ringer politiet i Umeå selvfølgelig til politiet i Helsingør og siger, at nu er de på vej herved. Hvorfor har Dansk Folkeparti ingen betænkeligheder ved det, som har udviklet sig i Norden i årtier, men har betænkeligheder, så snart man kommer syd for den dansk-tyske grænse?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Lad mig sige til fru Elisabeth Arnold for at forebygge eventuelle misforståelser – også i debatten frem til den 28. maj – at Dansk Folkeparti har for så vidt ikke noget imod, at der også indføres grænsekontrol til de øvrige nordiske lande. Det er vildt overdrevet, når man i den danske debat gør det til et meget, meget stort problem, hvorvidt der kunne komme en sådan grænsekontrol, for det er det ikke for os at se.

Man skal også huske på, at selv om Schengenkonventionen får virkning, så grænsekontrollen afskaffes, skal danskerne jo stadig have passet med, når de rejser syd for den dansk-tyske grænse. Det er også en myte, nogle har forsøgt at skabe: Nu kan man nærmest smide passet ud af vinduet, når man kører ned gennem Jylland, men det er jo ikke sandt.

Lad mig så bare sige, at bekymringen fra vores side er langt større, når det handler om de sydeuropæiske lande, end når det drejer sig om de nordiske lande; men det er selvfølgelig, fordi der er helt andre samfundskulturer i de nordiske lande end i de sydeuropæiske. Det er et helt andet antal illegale immigranter, og der er helt andre måder at håndtere tingene på, når spørgsmålet er, hvorvidt en person har lovligt ophold i landet eller ej. Det er nogle helt andre problemstillinger, Danmark skal tage stilling til, når spørgsmålet er, om vi skal åbne grænserne mod syd, end når vi har åbnet grænserne til eksempelvis Norge og Sverige, og det er selvfølgelig en af hovedbaggrundene for, at vi ikke har udtrykt særlig stor bekymring for det nordiske samarbejde. Det har for os at se ikke været et særlig stort problem.

Men jeg skal bare sige for en ordens skyld, at hvis løsningen til sidst måtte blive, at der skulle indføres grænsekontrol til eksempelvis Norge

og Sverige, har vi ikke det store problem med det.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det var da rart at høre det med rene ord. Dér slap det ud: Det er altså ikke i Norden, der forekommer grænseoverskridende kriminalitet, der forekommer ikke illegal indvandring, og der forekommer ikke flygtningestrømme på tværs af de nordiske grænser. Al ondskab stammer sydfra, men alt det gode er inden for Norden. Tak for svaret!

Peter Duetoft (CD):

Det er nu rart, når verden bliver så firkantet, så man kan forstå det.

Jeg vil godt starte med at sige tak til ministeren for svaret i dag. Jeg synes, det var en god tale, den var et godt katalog over en række af de ting, der er foregået i EU-samarbejdet, og den er nyttig på den måde. Tak til ministeren for den.

Der er mange af de ting, vi diskuterer i hverdagen om EU, som i virkeligheden er afledningsmanøvrer i den forstand, at da man i sin tid fandt ud af, at man ville danne et fællesskab efter Anden Verdenskrig, fandt man også ud af, at der skulle nogle midler til, for at man kunne vinde forståelse for fællesskabet, og nogle af dem var økonomien, det indre marked osv. En anden af de tanker, man havde, var at fjerne de indre grænser, for når grænserne mellem de gamle nationalstater forsvinder eller i hvert fald bliver tonet voldsomt ned, fører det selvfølgelig til en større forståelse for, at man er et fællesskab, og at man har fælles interesser i Europa.

Derfor hænger den diskussion, vi har i dag, tæt, tæt sammen med, hvilken type Europa man ønsker, og her kan jeg kun konstatere, at mellem Dansk Folkeparti, Enhedslisten og SF på den ene side og CD på den anden side er der en verden til forskel på, hvilket Europa vi ønsker, og en verden til forskel på, hvilken struktur vi ønsker i Europa. Det må man så konstatere og sige, at det er jo bare ærgerligt; men sådan er det, her er der stort set ingen kompromismuligheder.

Jeg synes, det er lidt forstemmende igen i dag at høre hr. Thulesen Dahl. Forslaget til vedtagelse vedrører stort set, at grænserne ikke skal fjernes, og hr. Thulesen Dahl stiller sig op og ønsker en folkeafstemning om de ting. Men den har hr. Thulesen Dahl allerede fået. Den fik hr.

Thulesen Dahl midt i 1980'erne, for dengang den danske befolkning sagde ja til det indre marked, sagde den også ja til den frie bevægelighed for personer. Den grundbeslutning er altså allerede truffet.

Hr. Thulesen Dahl ser undrende ud, og det undrer mig lidt, at han gør det, for han har fået det her at vide 10 gange. Det er en kendsgerning, at folkeafstemningen midt i 1980'erne handlede om det her. Den var knyttet sammen med tankegangen om, at de ydre grænser skulle gøres så stærke, at man faktisk kunne fjerne de indre grænser. Selve principbeslutningen har den danske befolkning sagt ja til ved en folkeafstemning, så lad derfor være med at komme rendende med, at det er noget, man vil have folkeafstemning om, som hr. Thulesen Dahl åbenbart vil. Det er noget, der er vedtaget. Det er udformet i praksis, og derfor er det, vi skal videre med, selvfølgelig Amsterdamtraktaten, hvor Schengen er inkorporeret. Men det er forkert, når det fremstilles, som om det er Schengen, der starter fjernelsen af grænserne. Det er det ikke.

Det er også lidt pudsigt her i dag at høre, at på den ene side har vi Enhedslisten, der taler om Fort Europa, og nu lukker vi os inde, og nu kan ingen komme ind i Europa, og hvad ved jeg – og på den anden side har vi Dansk Folkeparti, der nærmest tror, vi bliver oversvømmet alle steder fra, hvis vi ikke kan have nationale grænser og en mand med kasket nede ved Kruså, og hvad ved jeg. Begge dele kan altså ikke være rigtige på samme tid, men begge dele er stort set også lige forkerte.

Spørgsmålet er så: Hvad er alternativet til det her? Ja, det er jo på nogle områder konventioner, men ministeren har jo givet et godt eksempel i sin tale på, at de er så langsommelige, at der rent faktisk går flere år, fra man har truffet en beslutning, til den overhovedet er i nærheden af at blive ført ud i livet. Derfor er der på en række af de områder overhovedet ikke tid til at vente på det.

Jeg synes, det er grove løjer, når hr. Keld Albrechtsen stiller sig herop og taler om sit Fort Europa, og jeg synes, det er grove løjer, når han påberåber sig, at Europa ikke vil hjælpe andre, at vi ikke vil være åbne for flygtninge, osv. Jeg vil gerne slå fast, at Europa sammen med USA er det sted, der har de mest detaljerede og de fleste menneskerettighedskrav i denne verden. Det startede med den amerikanske uafhængighedserklæring, og alle de senere menneskeret-

tighedsdeklarationer, og hvad ved jeg, bygger på den. Det er såmænd vores egen kulturkreds, vi her taler om, og så fremstiller man Europa som et område, hvor man gør alt, hvad man kan for ikke at hjælpe andre. Jeg synes, det er noget griseri.

Hvis nogen tror, man kan fjerne flygtningeproblemerne eller fjerne den organiserede kriminalitet ved at fjerne EU, må man altså tro om igen. Danmark kan altså ikke holde sig uden for, for vi har de problemer, hvad enten vi kan lide det eller ej. Jo, der var nok én mulighed for at holde sig uden for, men det er en mulighed, jeg bestemt ikke ønsker. Der er måske nogle, der engang har ønsket det, der var i hvert fald nogle i denne sal, der ikke råbte så højt op, dengang der var en mur og nogle automatiske maskingeværer, der sørgede for, at folk ikke kom hverken ind eller ud.

Hvis man er villig til at tage de skridt, kan man måske lukke Danmark ude fra virkeligheden, og så kan man måske lukke Danmark ude fra resten af verden. Men det er altså ikke det samfundssystem, jeg ønsker. Jeg ønsker, at Danmark skal være en del af verden. Jeg ønsker også, at Danmark skal være med til at løse de problemer, der er i verden, og en af de måder, vi kan løse dem på, er at være i det samarbejde, som både Amsterdam og Schengen og det indre marked og Europas integration går ud på. Det er såmænd det, det handler om.

Der er partier her i Folketinget, som synes, det kunne være dejligt, hvis Danmark kunne melde sig ud og hygge sig i smug. Ak ja, det ville man også tidligere i dette århundrede, og vi så resultatet af det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, hr. Peter Duetoft har jo nogle ret usmagelige sidebemærkninger og hentydninger af og til; men det skal man ikke lade sig anfægte af, for vi jo kender jo også hr. Peter Duetoft, og det er rigtigt, som hr. Peter Duetoft siger: Han har været heroppe og sige det, han netop har sagt, mange gange før, så vi kan det efterhånden udenad. Jeg forstår også godt, hr. Peter Duetoft er så bange for at spørge befolkningen, for det er jo kendetegnende for CD, at man i det omfang, man overhovedet kan, undgår at spørge befolkningen til råds.

Hr. Duetoft sagde, at det blev principbesluttet allerede ved folkeafstemningen i 1986, at der skulle være fri bevægelighed og åbne grænser.

Men blev det ikke bestemt, at der skulle være fri bevægelighed for arbejdskraft, og hvor har vi ikke fri bevægelighed for arbejdskraft mellem EU-landene i dag? Er det, man ønsker nu, i realiteten ikke at udvide det i forhold til det, der blev besluttet?

Hvis man skal gå ind for hr. Duetofts tankegang, må det betyde, at har man én gang stemt om noget inden for området, gælder det, og så kan man overhovedet ikke sætte spørgsmålstegn ved det. Mit spørgsmål er: Vil det så ikke betyde, at når Romtraktaten siger, at målet er en stadig snævrere union, vil der i realiteten aldrig nogen sinde være mulighed for at sætte spørgsmålstegn ved, om unionen skal være stadig snævrere? Viser det ikke det absurde i det?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg ved ikke, om der på det humanistiske område er en verden til forskel mellem det Europa, CD og hr. Peter Duetoft ønsker, og det Europa, Enhedslisten ønsker. Jeg forstår, at vi er fuldstændig fælles med hensyn til afstandtagen fra de stalinistiske regimer i Østeuropa, så det er i hvert tilfælde ikke dér, uenigheden går. Her er vi fuldstændig enige.

Det er da rigtigt, at vi her i Europa har meget detaljerede retningslinjer for menneskerettigheder. Den store franske revolution var jo en fantastisk inspiration, også for senere skrivelier; men det er jo ikke helt det samme som at leve op til dens idealer, og derfor vil jeg godt spørge hr. Duetoft: Mener hr. Duetoft, når vi tager den samlede verdens flygtningeproblemer ad notam, at Europa – i betragtning af hvor rigt Europa er som helhed – tager sin del af verdens flygtninge? Mener hr. Duetoft, at vi gør nok, eller mener hr. Duetoft, at vi faktisk kunne gøre lidt mere?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Til hr. Thulesen Dahl: Det, jeg brokker mig over i forbindelse med folkeafstemningen, er, at Dansk Folkeparti forsøger at fremstille det, som om den danske befolkning aldrig har taget stilling til det her.

Jeg har ikke noget problem med, at der skal være folkeafstemninger; vi er selv tilhængere af en afstemning om Amsterdam. Det var ikke absolut nødvendigt, at den skulle afholdes, men vi har meldt fra starten, at ligegyldigt om der var bare den mindste tvivl om, hvorvidt der

skulle være en folkeafstemning, ville vi være tilhængere af det, så det er ikke det, jeg anfægter.

Det, jeg anfægter, er, at hr. Thulesen Dahl igen og igen og igen stiller sig op og foregøbler den danske befolkning, at den for første gang skal tage stilling til, om grænsen skal fjernes. Det har den danske befolkning rent faktisk taget stilling til én gang, og derfor kan man ikke bruge det argument, hr. Thulesen Dahl kommer med. I øvrigt har hr. Thulesen Dahl vist ikke helt præsent, hvad det var, vi stemte om i 1986, det kan man jo også høre af argumentationen. Faktisk var det personfriheden, den fjerde frihed, der blev stemt om. Det var ikke kun arbejdskraften, det gik bredere, og hr. Thulesen Dahl husker nok alle de diskussioner, der var om pensionister, og hvad ved jeg. De er vel ikke nødvendigvis arbejdskraft.

Til hr. Søndergaard vil jeg godt sige: Pas nu lige på med den franske revolution. Det var faktisk den amerikanske uafhængighedserklæring, der kom først. Europæere er måske så selvcentrerede, at de tror, det altid er i Europa, tingene skal ske første gang, men inspirationen kom altså et andet sted fra.

Nej, jeg synes ikke, vi gør nok, helt klart. Jeg har også lagt mig ud med store dele af det danske vælgerkorps ved at sige i valgkampen, at jeg heller ikke synes, vi gør nok i Danmark. Jeg synes, det er et problem, at vi ser et faldende antal flygtninge til Danmark, samtidig med at verdens antal flygtninge stiger. Men, men, men – det problem løses ikke ved, at Danmark går ud og siger, at nu vil vi ikke være med i samarbejdet. Det løses ved, at vi laver nogle ordentlige spilleregler, der også sørger for, at de lande i Europa, der ikke er særlig indstillet på at modtage flygtninge, også bliver nødt til at gøre deres del af arbejdet. Jeg tror, vi skal gå den vej. Jeg tror ikke på, at Danmark alene kan gøre sig til helgen, for vi kan ikke løse alle verdens flygtningeproblemer på én gang.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu bliver jeg altså nødt til at komme herop og blande mig lidt, for hr. Duetoft begynder at udsprede fuldstændig falske informationer om, hvad der blev vedtaget ved folkeafstemningen i 1986 om det indre marked.

Hr. Duetoft må se i øjnene – enten han kan lide det eller ej – at det, der blev vedtaget dengang, var de fire friheder, som indbefatter

arbejdskraftens frie bevægelighed og ikke andet. Det er rigtigt, at EF-modstanderne dengang sagde, at vi ikke troede, man ville lade sig begrænse af det. Man ville naturligvis gå videre, sådan som man altid gør, og undtagelser og sådan noget bliver altid før eller senere skudt ned, så på den måde kan hr. Duetoft selvfølgelig have ret. Men traktaten som sådan, der blev vedtaget dengang, handlede om arbejdskraften og ikke om andet.

Så vil jeg blot sige, at Hr. Duetoft og hans parti vil i den kommende tids debat komme til at opleve et stigende problem med at forsvare en traktat, som vil indskrænke muligheden for at føre den fornuftige, humane flygtningepolitik, hr. Duetoft nu giver tilsagn om at støtte. Det bliver vanskeligt for CD i den kampagne.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg tænkte jo nok, at hr. Duetoft og jeg er fuldstændig enige om, at det rige EU ikke gør nok for alverdens flygtninge, og at det rige EU skal gøre noget mere for at afhjælpe flygtningeproblemet. Det er Enhedslisten og CD fuldstændig enige om.

Men det store spørgsmål er så: Hvordan, med hvilke traktater og med hvilke midler? Og her synes vi altså, det er et problem, at man f.eks. i Amsterdamtraktaten laver nogle formuleringer, der gør, at afrikanske lande kan sige: Vi har lært af Europa. Vi kan lave en aftale om, at vi gensidigt ikke tager flygtninge fra hinanden, for vi synes egentlig, det går meget godt.

Derfor har vi også koncentreret os lidt om den passus i denne debat, og jeg synes, det kan bringe os videre, hvis hr. Duetoft ville sige: O.k., lige præcis den passus støtter jeg heller ikke og er ikke så meget for, og den må vi da arbejde for at få ændret. Så har vi da fået det ud af debatten, og jeg kan i hvert fald tilsige Enhedslistens støtte til hr. Duetoft med hensyn til at få den passus ændret.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hver eneste gang vi har haft en debat som denne, har jeg selvfølgelig måttet gå op på mit kontor og foretage et studium for at være sikker på, at jeg havde ret i min argumentation, for hr. Duetoft virker jo så overbevisende, når han forsøger at fortælle, at vi har stemt om grænsekontrollens ophævelse i 1986.

Så må jeg altså sige til hr. Duetoft, at hver gang når jeg frem til, at jeg selv har ret, og at jeg derfor bliver nødt til at tage også den passus med i min argumentation, næste gang jeg diskuterer med hr. Duetoft. Jeg kan jo ikke gøre for, at hr. Duetoft engang i 1986 åbenbart har diskuteret det med en debattør, som har haft det synspunkt, at vi dengang stemte om noget andet end det, vi faktisk stemte om.

Men hr. Duetoft havde givetvis ret, da han dengang sagde, at vi ikke stemte om, at grænsekontrollen skulle afskaffes, for vi stemte faktisk om arbejdskraftens frie bevægelighed, og så stemte vi selvfølgelig også om fri etableringsret, og det kan være, at det er det, der forvirrer hr. Duetoft. Men giv os dog ret, når vi har ret!

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil så gerne give hr. Thulesen Dahl ret, men jeg ved ikke, om jeg nogen sinde kommer til at opleve at skulle gøre det; men jeg skal nok love at gøre det, den dag jeg er nødt til det.

Men det var altså ikke det, man diskuterede dengang, og det var ikke det, man stemte om i den forstand. For hvor kommer diskussionen om alle pensionisterne ind, og hvor kommer alle de efterfølgende diskussioner ind, hvis det ikke var et område uden grænser for personer, man diskuterede og lagde op til? Men lad os gå tilbage og finde ud af det, lad os gå tilbage og se, hvad der blev sagt dengang, så kan vi måske klare den tur dér.

Til hr. Søren Søndergaard:

Vi er som sagt enige om, at EU skal gøre mere for verdens flygtninge, end EU gør i dag, men jeg tror altså på, at fælles spilleregler er vejen frem, og ikke på, at Danmark skal gå enegang og klare hele verden selv, hvad vi jo ikke kan med den størrelse, vi har. Jeg tror altså mere på samarbejdets magt, end jeg tror på det andet.

Men vi kan jo aldrig nogen sinde forhindre, at de ting, vi gør, fordi vi synes, de er rigtige, bliver misbrugt af onde mennesker andre steder. F.eks. kan vi jo med hensyn til det, der tidligere i dag blev sagt om de baltiske lande og deres russiske mindretal og om, hvilke argumenter balterne bruger over for det, vi har sagt om, at de på nogle områder skal leve op til nogle krav, og hvad ved jeg, aldrig garantere, at ting, vi gør, ikke vil blive udlagt forkert et eller andet sted i verden.

Og for os er forudsætningen for alt det her, at de lande, der er medlemmer af EU, rent faktisk lever op til de menneskerettighedserklæringer og de forhold i øvrigt, som hele det system er opbygget på grundlag af, og hvor vi jo har den samme holdning til, hvordan man skal behandle andre mennesker, som hr. Søndergaard og Enhedslisten har.

Og med den forudsætning har jeg altså svært ved at se, at der er nogen som helst reel begrundelse for, at man skal kunne få asyl i et EU-land, hvis man er statsborger i et andet EU-land; det må man meget have mig undskyldt. For hvis vi går ud fra, at et land bliver smidt ud, i det øjeblik det er udemokratisk og undertrykker mindretal osv. – og det er jo det, der lægges op til – så er der altså ikke noget fundament for at sige, at man som statsborger i EU skal kunne drøne rundt i Europa for at få asyl i et andet medlemsland; det har jeg i hvert fald svært ved at se.

Anden næstformand (Henning Grove):

Sidste runde: hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, hr. Peter Duetoft er ved at erkende, at hans traktatudlægning fra 1986 måske ikke var strengt efter bogen, så lad det blive stående ved det. Det var altså kun arbejdskraften, man stemte om dengang.

Men jeg vil godt spørge hr. Duetoft, som nu kommer ind på problemerne for de russiske mindretal i Estland og Letland og jo helt klart tilkendegiver en anden holdning end Venstre, som var ligeglad med de russiske mindretals problemer: Skal hr. Duetofts melding forstås sådan, at hr. Duetoft kræver en løsning på de mindretalsproblemer, altså en overholdelse af menneskerettighederne i Estland og Letland, som forudsætning for optagelse af de to lande i EU?

For hvis det er tilfældet, er det jo noget nyt. Det har jo ikke hidtil været et krav fra nogen side, hverken fra den danske regerings eller fra andre regerings side, at Estland for at blive nomineret til optagelse også skulle overholde menneskerettighederne. Det har altså ikke hidtil været et krav.

Så jeg synes, det er stærkt og flot, hvis det nu er et krav fra CD's side. Og så vil vi tage CD i hånden og sammen med CD gå til regeringen og sige til den, at nu skal der altså stilles krav til

Estland og Letland om overholdelse af menneskerettighederne i disse lande. Det glæder jeg mig til.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Undskyld, hr. formand, men hr. Keld Albrechtsen og jeg havde lige en lille diskussion, fordi jeg før fik et spørgsmål fra hr. Keld Albrechtsen, hvor jeg nu ikke kunne læse, hvad jeg havde skrevet om det, og hvor jeg så prøvede at minde ham om det for at finde ud af, hvad det var, han havde spurgt mig om, men det kunne han ikke huske.

Selvfølgelig må det være et krav, at menneskerettighederne skal overholdes. Det kan jeg ikke forestille mig at der er nogen der overhovedet vil sætte spørgsmålstegn ved. Der er da ingen idé i at komme rendende med en Amsterdamtraktat, hvori menneskerettighederne er understreget, for derefter at sige: I øvrigt behøver de lande, der skal søge om optagelse i EU, ikke at leve op til dem.

Meningen med at indskrive dem i den traktat – og det ved hr. Keld Albrechtsen lige så godt som jeg – var jo frygten for, at nogle af styrerne i Øst- og Centraleuropas tidligere diktaturstater måske ikke var ændret nok, altså i det grundliggende. Derfor var man enig om, at forudsætningen for, at de kunne komme med, var, at man også kunne smide dem ud igen, hvis de vendte tilbage til nogle gamle vaner. Og med den melding ville det da være fuldstændig grotesk at give nogle af de baltiske lande et løfte om, at de kan komme med i EU, på et tidspunkt, hvor de undertrykker menneskerettighederne for en større befolkningsgruppe derovre.

Hvis hr. Keld Albrechtsen vil sove bedre i nat på grund af det, vil jeg da gerne give den melding, at for CD er det en selvfølge, at forholdene for det russiske mindretal – der jo ikke er så lille igen – skal være i orden, når man bliver medlem af EU. Men jeg kan simpelt hen ikke forstå, at der er nogen, der kan sætte spørgsmålstegn ved det, for det er da en selvfølge; vi kan jo ikke have udemokratiske lande i Fællesskabet.

Det, hele Fællesskabet bygger på, er jo et forsøg på at værne demokratiet og de demokratiske nationer mod andre, der vil noget andet. Svaret på den historiske arv, der viste, at diktaturet i Tyskland osv. førte til Anden Verdenskrig, var jo netop et forsøg på at oprette et fællesskab, hvor demokratiske nationer skulle stå

sammen for at forsvare de enkelte landes ret til fortsat at være demokratiske. Og så kan vi jo ikke have folk med, som undertrykker mindretal i den grad, som man kan frygte vil ske i de baltiske lande.

Men når jeg ikke gjorde mere ud af det før, men altså gør det nu, er det, fordi jeg tog det som en selvfølge og ikke kunne forestille mig, at nogen ville argumentere anderledes.

Elisabeth Arnold (RV):

Samarbejdet om retlige og indre anliggender i EU er beskrevet i en række aftaler og konventioner, hvoraf en del er blevet diskuteret meget her i dag, f.eks. Schengenkonventionen og Dublinkonventionen og Europol og Eurodac osv.

Ikke alle er trådt i kraft og ikke alle områder er dækket af konventionstekster endnu, men formålet har hele tiden været samarbejde om kriminalitetsbekæmpelse og bekæmpelse af illegale grænseoverskridelser i et geografisk område, hvor der i øvrigt er fri passage over landegrænserne for varer, tjenesteydelser, kapital og personer.

Jeg anerkender den diskussion, der tidligere har været om, hvorvidt det oprindeligt var arbejdskraft eller personer, der var inddraget, og det var ganske rigtigt arbejdskraft. Men det er jo på det seneste blevet udvidet, idet man siger, at folk, der kan forsørge sig selv, og som f.eks. medbringer deres pension, er der ingen grund til ikke at byde velkommen i de andre lande, ingen grund til ikke at byde velkommen på tværs af grænserne.

Så formålet har hele tiden været, at man skal kunne forsørge sig selv, når man passerer disse grænser, og det begreb er vi fra radikal side godt tilfredse med nu er blevet udvidet.

Når konventionsinstrumentet er valgt som reguleringsmekanisme, er det jo, fordi samarbejdet om retlige og indre anliggender hidtil alene har været mellemstatsligt og derfor foregår uden medvirken af de overnationale EU-institutioner. Denne samarbejdsform medfører da også, at der i en vedtagelse skal være tale om enstemmighed, og det vil sige, at alle medlemslandene skal være enige, før der kan tages yderligere skridt.

Det er også en af grundene til, at der har været stor langsommelighed i gennemførelsen af de forskellige instrumenter. F.eks. blev Dublinkonventionen, så vidt jeg husker, skrevet under i 1989 og 1990, men er først trådt i kraft her i efteråret 1997, og det skyldes altså, at rati-

fikationsprocessen er meget langsom i nogle af landene, og det vil sige, at konventionsinstrumentet ikke er et lynhurtigt og effektivt instrument, men langsomt og solidt.

Denne samarbejdsform har Danmark ønsket at fastholde gennem Edinburghafgørelsen. Det er det ene af vores forbehold i forbindelse med Maastrichttraktaten, også selv om de øvrige medlemslande måtte mene noget andet med den nye traktat, og også selv om det danske forbehold ville medføre sindrige konstruktioner af nye regler på området.

I Amsterdamtraktaten er det netop det, der er sket: Alle de øvrige 14 medlemslande i EU har ønsket en delvis overførsel af samarbejdet om retlige og indre anliggender til det overnationale EU-samarbejde, dvs. med medvirken af Parlamentet, Domstolen og Kommissionen.

Danmark har, som Edinburghafgørelsen beskriver det, fastholdt ønsket om det mellemstatslige samarbejde, uden at vi dog har villet forhindre de øvrige EU-medlemslande i at gå videre i deres ønske om at overføre dele af samarbejdet til en anden konstruktion.

Dette gensidige hensyn: de øvrige medlemslandes accept af Danmarks undtagelse og Danmarks accept af de øvrige landes ønske om at vælge en anden samarbejdsform har resulteret i en særlig konstruktion i Amsterdamtraktaten.

Konstruktionen er selvfølgelig kompliceret, men den er i bund og grund udtryk for en hensyntagen til de forskellige ønsker, der har været, og udtryk for en vilje til at nå resultater i internationale forhandlinger uden at banke nogen på plads, men ved at finde tekster og ordninger, der tager hensyn til parternes forskellige ønsker.

Set i det lys kan vi fra dansk side ikke være utilfredse med den løsning, Amsterdamtraktaten præsenterer. Det er en løsning, vi selv har bedt om.

Det næste afgørende spørgsmål er så:

Vil dette net af forskellige konventioner og aftaler samt det kommende samarbejde under Amsterdamtraktaten være effektivt? Vil det gøre EU-landene sikrere og tryggere, samtidig med at vi bevarer den frie bevægelighed, og samtidig med at vi bestræber os for at føre en forpligtende og human politik over for mennesker på flugt, som søger beskyttelse hos os?

Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at disse forskellige hensyn til fri bevægelighed, bekæmpelse af grænseoverskridende kriminalitet, modtagelse af flygtninge og udelukkelse af

illegale indvandrere kræver megen koordinering og meget samarbejde, for at alles ønsker kan blive tilgodeset. At tro, at det er problemer, som det enkelte land kan løse for sig selv, er i hvert fald fuldstændig urealistisk. Samarbejdet er nødvendigt.

Selvfølgelig er der i de fleste EU-lande – og her er Danmark bestemt ingen undtagelse – grupper, der ønsker hovedvægten lagt på enkelte elementer:

Nogle ønsker vindebroen trukket op for alle fremmede; det ønsker Det Radikale Venstre ikke. Andre ønsker liberaliseringen af handelen begrænset og tidligere tiders toldmure genoplivet; det ønsker Det Radikale Venstre heller ikke. Vi er grundlæggende tilhængere både af den store frihed og af det tætte samarbejde i Europa. Og det kræver samarbejde på områder, hvor vi hidtil har fungeret som små eller store nationale enklaver, f.eks. på politi- og flygtningeområdet, og det samarbejde går Det Radikale Venstre ind i med åbne øjne.

Det fremsatte forslag til vedtagelse af Socialdemokratiet, Venstre, De Konservative, CD og Det Radikale Venstre støttes naturligvis af Det Radikale Venstre, og vi vil stemme imod de to øvrige vedtagelsesforslag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Elisabeth Arnold sagde, at hun i virkeligheden foretrækker konventionsmodellen, den mellemstatslige model. Men det er jo sådan i Amsterdamtraktaten, at der indføres en ny form for retsakt, den såkaldte afgørelse, hvorved man altså kan lave noget, der i realiteten er et direktiv, uden at det bagefter skal igennem ratifikationsproceduren i de enkelte parlamenter, og så vil jeg godt spørge:

Hvor langt vil Det Radikale Venstre så gå, f.eks. med hensyn til at give Europol yderligere beføjelser til at foretage efterforskning i de enkelte lande – hvad man jo vil kunne gøre ved hjælp af sådan nogle afgørelser – til at lave nye politiregistre, til at give politifolkene i Europol og Schengen immunitet, så de ikke kan retsforfølges, hvis de misbruger oplysningerne, og til at vedtage regler om grænseoverskridende politiarbejde, som man kan efter art. K.4?

Jeg har spurgt ministeren om disse ting, fordi jeg synes, det er vigtigt, at befolkningen ved, hvor langt tilhængerne vil gå med hensyn til at bruge den traktat og den handlekraft, som den traktat giver, og ingen af tilhængerne svarer på

disse spørgsmål. Så jeg håber, at fru Elisabeth Arnold vil svare på dem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg mener ikke, at jeg gav udtryk for speciel begejstring for konventionsinstrumentet; jeg beskrev det nøgternt og tonløst og sagde, at sådan er det altså bare. Jeg synes ikke, konventioner er nogen ideel måde at regulere internationale aftaler på. Det er langsommeligt, det er tungt, og det er faktisk også ret udemokratisk, for det er regeringerne, der forhandler, og ikke demokratisk valgte forsamlinger som f.eks. parlamenter.

F.eks. har jeg personlig ikke haft nogen mulighed for at påvirke ordlyden i konventioner under FN, for det er regeringen, der forhandler dem, og ikke Folketinget.

Så der er mange ulemper ved konventionsinstrumentet, og derfor synes jeg, det er fornuftigt også at bruge andre instrumenter, og det er det nye, man har mulighed for at gøre med rammekonventioner.

Jeg synes, vi skal se på de forslag, der kommer. Men det, som jeg synes er vigtigt at gøre klart, når vi taler om konventioner, er, at vi skal lave nogle konventioner, som har løse regler, som de enkelte lande så kan udfylde efter deres egne traditioner. Og det tror jeg vil være noget, vi kommer til at se i langt højere grad i fremtiden, især når EU bliver meget større ved, at vi forhåbentlig får mindst ti nye medlemslande.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge fru Elisabeth Arnold, om hun i ramme alvor mener, at det er en mere åben og demokratisk proces, der foregår, når man på et enkelt møde i EU's Ministerråd kan vedtage en afgørelse, som ikke skal godkendes bagefter i noget parlament, og som forud kun har været forelagt Folketingets Europaudvalg på et hemmeligt møde, hvor regeringen har fået et løst mandat, som den derefter forvalter, som den selv vil, og som befolkningen ikke kan kigge i kortene.

Er det mere demokratisk end vedtagelse af konventioner, der komma for komma skal godkendes ved en åben debat her i Folketingssalen? Ja, jeg forstår unægtelig ikke den demokratiopfattelse. Det er noget af et tilbagetog for Det Radikale Venstre i demokratispørgsmålet, vil jeg nok sige.

Men så vil jeg vende tilbage til det andet spørgsmål: Er det virkelig rigtigt, at tilhænger-siden – og det vil altså også sige Det Radikale Venstre – ikke gør sig nogen som helst forestilling om, hvad den traktat, som de mener er så dejlig, skal bruges til?

Det må vi se på bagefter, får befolkningen at vide; vi ved såmænd ikke, hvad vi vil med den traktat. Man mener ganske vist, at den er god, men man gør sig ingen forestilling om, hvad den skal bruges til. Det synspunkt overrasker mig virkelig.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen i en konvention udarbejdes teksterne af embedsmænd i de ministerier, der har med konventionsstekterne at gøre, og de kommer aldrig nogen sinde til folketingsdebat eller til udvalgsbehandling i Folketinget. Og når de endelig skal godkendes af Folketinget, ligger teksten der ord til andet og med kommaer og parenteser og alting, og Folketinget kan intet ændre ved den ordlyd, der foreligger. Det er det, som hr. Keld Albrechtsen åbenbart synes er så vidunderlig demokratisk.

For Schengenkonventionens vedkommende kendte vi teksterne og opbygningen 6 år i forvejen. Så lang tid havde vi haft mulighed for at studere den, for så lang tide siden var det, den var startet i de øvrige EU-lande. Men normal konventionsbehandling er ikke specielt demokratisk; det er den ikke, må jeg sige.

Kim Behnke (FP):

Ser man på det forslag til vedtagelse, der er fremsat af unionstilhængerne, slås tonen jo an. Og det, man bilder den danske befolkning ind, er, at når man åbner grænserne, handler det om, at vi skal have et fredeligere Europa, hvor vi alle sammen som borgere skal kunne leve i tryghed og i sikkerhed.

Mere flot kan det jo ikke males med den store pensel, men det, der skjuler sig bag de lokkende ord, er jo den kendsgerning, at den verden, vi lever i, er en verden i forandring og en verden, hvor der til stadighed opstår problemer med kriminalitet, med narkohandel og med menneskesmugling, og hvor der er politiske uroligheder og eller naturkatastrofer, som resulterer i, at der er mennesker, der er på flugt.

I de situationer må man så spørge: Hvad er da det bedste for Danmark? Og dér er vi altså nogle, der mener, at vi skal have en mulighed

for at værne Danmark – forstået på den måde, at hvis nogle af disse mennesker deltager i organiseret kriminalitet, i menneskesmugling eller i narkohandel, vil vi godt have en mulighed for at sige, at dem ønsker vi ikke ind i Danmark, og det må vel være meget naturligt.

Så er der under debatten fremført det argument, at når vi nu i 1986 indgik i samarbejdet i EU, hvorefter vi fik de fire friheder, hvoraf én hedder, at der er fri bevægelighed, kan det jo heller ikke længere være rigtigt, at der skal være paskontrol ved de danske grænser. Men forskellen er jo den, at de mennesker, vi ønsker fri bevægelighed for, er de mennesker, der kan opføre sig ordentligt. Vi har ingen som helst ønsker om, at kriminelle skal have fri bevægelighed. Tværtimod skal vi begrænse de kriminelles bevægelsesmuligheder mest muligt.

Og hvis vi ønsker at gøre det, er det altså nødvendigt, at der er nogle stop undervejs, når folk bevæger sig rundt i Europa, og den mest naturlige måde at have de stop på er ved at have en personkontrol ved de enkelte grænseovergange. Og jeg tror ikke, at der er nogen danskere, der føler det som noget særligt besvær, at når de skal på sommerferie, skal de lige huske at sørge for at have deres rødbede-farvede pas liggende bag forruden på deres bil og at vise det for den tyske toldbetjent, når de kører ind i Tyskland, og omvendt, når de vender tilbage, at vise det for den danske betjent.

Det er ikke nogen besværlighed; det opfattes det i hvert fald ikke som af befolkningen. Men under alle omstændigheder er det en besværlighed, folk bliver nødt til at leve med, for hvis vi ikke har den personkontrol, vil vi opleve, at et stadigt stigende antal kriminelle vil forsøge at lægge sig i skjul i Danmark. Og allerede i dag bliver Danmark i internationale sammenhænge bebrejdet, at folk fra forskellige terroristorganisationer og folk, der har relationer til disse terroristorganisationer, skjuler sig i Danmark.

I en verden, hvor terrorisme desværre bliver brugt som et internationalt redskab, er det altså nødvendigt, at vi i et land som Danmark kan værne os mod den slags. Og derfor er vi i Fremskridtspartiet tilhængere af, at Danmark bibeholder sine grænser, men deltager i det internationale samarbejde, som justitsministeren jo så glimrende beskrev at der foregår. For dansk politi skal selvfølgelig indgå i et samarbejde med andre lande, men det skal vel at mærke være et samarbejde, der foregår på det

mellemstatslige niveau, som vi i mange år har været tilfredse med og glade for.

Derfor var vi da også i Fremskridtspartiet forholdsvis positive de gange, hvor det internationale samarbejde var oppe til debat og til vedtagelse i form af de konventioner, Danmark har indgået i. Og Dublinkonventionen har vi absolut syntes var et skridt i den rigtige retning. Men dér, hvor kæden hopper af, er, at Schengenkonventionen nu skal gøres til en del af EU-samarbejdet og indskrives i en traktattekst. For vi ønsker faktisk, at det skal være sådan, at hvis det på et tidspunkt viser sig, at det går i en forkert retning, kan Danmark træde ud af det samarbejde frem for at være forpligtet til – som tilfældet vil være fremover – at forlade EU-samarbejdet fuldstændigt.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt de her ting nu er i overensstemmelse med, hvad den danske befolkning mener, og det er jo meget enkelt, for i 1993 havde vi en folkeafstemning om de fire Edinburgh-undtagelser, hvoraf én jo går ud på, at Danmark ikke deltager i det retlige samarbejde.

Det skrev man på daværende tidspunkt fra unionstilhængernes side i håbet om at få Maastrichttraktaten til at glide ned, og det lykkedes jo også. Men siden har man fortrudt det, og nu forsøger man med Amsterdamtraktaten at underminere dette danske forbehold. Og der sker en regulær underminering, for den melodi, vi har hørt om, at Danmark jo altid kan tage forbehold, og at vi inden for 6 måneder selv kan bestemme, om vi vil være med eller ej, ved vi i Fremskridtspartiet godt intet er værd med det unionsflertal, der er i Folketingssalen, og derfor må det danske forbehold fra Edinburghafgørelsen fastholdes.

Med hensyn til de tre vedtagelsesforslag, der er fremsat, skal jeg meddele, at vi i Fremskridtspartiet ikke kan tilslutte os det forslag til vedtagelse, som er fremsat af hr. Klaus Hækkerup. Og vi kan heller ikke tilslutte os det, der er fremsat af hr. Keld Albrechtsen, al den stund vi ikke er enige med Enhedslisten i den midterste pind om flygtringesamarbejdet. Men det forslag til vedtagelse, der er fremsat af hr. Kristian Thulesen Dahl, vil Fremskridtspartiet kunne tilslutte sig.

Jann Sjørnsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er som ethvert andet parti i Folketinget tilhænger af internationalt samarbejde, også samarbejde, der gælder bekæmpelse

af grænseoverskridende kriminalitet og illegal grænseoverskridelse.

Derfor synes vi også, det kan være meget fornuftigt, at der politimæssigt set er mulighed for at udveksle oplysninger om, hvad der sker, ikke blot i EU-regi, men internationalt i det hele taget, med henblik på at bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet og illegal grænseoverskridelse.

Og vi synes også, det er meget fornuftigt, at man internationalt har et asylsamarbejde med henblik på at sikre, at flygtninge ikke bliver kastebolde mellem forskellige landes forskellige asylpolitik, og at enkelte lande måske bliver flygtningemagneter på grund af, at de har en anderledes og måske i nogle tilfælde mere lempe- lig asylpolitik, end andre lande har.

Når jeg siger dette, er det, fordi det er en illusion at tro, at sådan som tingene er skruet sammen i dag, kan de enkelte lande alene håndtere de grænseoverskridende problemer, som også denne forespørgsel rejser. Samarbejde er helt klart nødvendigt.

Spørgsmålet kan så være, på hvilket niveau det skal ske. Og her kan konventioner og samarbejde på mellemstatsligt niveau være ganske fornuftigt, men det er ikke altid det, der er det mest effektive med hensyn til at nå de mål, som de selv samme konventioner opstiller.

Derfor er det for Kristeligt Folkeparti at se ikke så mærkeligt, at man også inden for Den Europæiske Union og i Amsterdamtraktaten har taget fat på spørgsmålet om de retlige og indre anliggender og nu har traktatfæstede paragraffer om dem i traktaten.

Det er vel at mærke områder, hvor Danmark har taget forbehold. Og vi hilser det velkomment, at regeringen på dette område med Amsterdamtraktaten har sikret, at det danske forbehold er intakt og respekteret, selv om det jo er sådan – som det også er fremgået i debatten i dag – at Danmark kan deltage på et mellemstatsligt niveau i det, som måtte blive udkommet af de beslutninger, der bliver truffet i EU vedrørende retlige og indre anliggender.

Man kan selvfølgelig diskutere – og det er vel også ærindet fra forespørgernes side – hvor længe forbeholdet holder vand, når man i EU påbegynder et samarbejde på det her område, hvor Danmark jo altså også i vid udstrækning må forventes at deltage, men altså på et mellemstatsligt niveau. Den grænse kan jo diskuteres, og det er altså også blevet gjort her i dag.

Med hensyn til debatten om personkontrollen ved vore grænser vil jeg sige, at vi i Kristeligt Folkeparti godt vil være med til at diskutere visdommen i, at denne personkontrol gradvis ophæves.

På den anden side synes jeg også, det er vigtigt at understrege, at personkontrollen ved de store grænseovergange jo ikke i sig selv kan forhindre illegal indvandring. Og den indsats, som den såkaldte baglandspatrolje har udøvet i de senere måneder, viser jo med al ønskelig tydelighed, at det i virkeligheden er dér, altså i baglandspatroljen, man for alvor får fat i de illegale grænseovergængere.

Så selv om vi altså ikke er så begejstrede for den tanke, at personkontrollen ved vore grænser ophæves, må vi sige, at hvorvidt illegal indvandring og grænseoverskridende kriminalitet kan bekæmpes, ikke ligefrem står og falder med det spørgsmål alene.

Med hensyn til de forslag til vedtagelse, der er fremsat, vil jeg sige, at vi ikke kan støtte hr. Kristian Thulesens Dahls forslag, blandt andet fordi det jo altså bygger på den illusion, at det åbenbart for Dansk Folkeparti at se alene er personkontrollen ved vore grænseovergange, der afgør muligheden for at udbygge kontrollen fra dansk side. Og vi kan heller ikke støtte det af hr. Keld Albrechtsen fremsatte forslag, hvorimod vi vil kunne støtte det forslag, der er fremsat af en række partier, herunder regeringspartierne.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes, det var nogle ret afbalancerede ord, hr. Jann Sjursen kom med om afskaffelsen af grænsekontrollen, og det synes jeg da er positivt i betragtning af, at stort set alle de øvrige partier undtagen SF, Enhedslisten, Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti indtil nu har argumenteret for en total afskaffelse af de danske grænser.

Men jeg vil gerne lige rette en enkelt misforståelse, som hr. Jann Sjursen gjorde sig til talsmand for, nemlig at det af det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat her i dag, kan konstateres, at det alene er grænsekontrollen, der kan bekæmpe grænseoverskridende kriminalitet, for det er ikke sagen, og det står heller ikke i forslaget til vedtagelse.

Vi mener bare, at det er fatalt, at man som det overordnede mål for Schengensamarbejdet afskaffer grænsekontrollen som et led i bekæm-

pelsen af grænseoverskridende kriminalitet. Vi vil meget gerne have både grænsekontrollen og – selvfølgelig – et samarbejde mellem politimyndighederne i de forskellige lande om at bekæmpe den internationale, grænseoverskridende kriminalitet, ligesom G 7-landene i øvrigt også påpegede sidste sommer, hvor de jo i et af deres mange punkter om, hvordan man skulle bekæmpe international, grænseoverskridende kriminalitet, netop anførte, at man burde styrke grænsekontrollerne mellem de forskellige lande.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det har været en lang debat, og en gang imellem syntes jeg, perspektivet forsvandt, nemlig visionen om det europæiske samarbejde, som for regeringen og mig er, at vi nu også med baggrund i Amsterdamtraktaten er på vej til at realisere borgernes Europa i et samarbejde, som er langt mere spændende end det samarbejde, vi har oplevet hidtil, og med en traktat, der er langt bedre end den traktat, der er gældende i dag, nemlig Maastrichttraktaten.

Sådan ser regeringspartierne på det, og sådan ønsker vi også at debatten frem til den 28. maj skal forløbe, så vi kommer frem til kendsgerningerne om, hvad det er for et samarbejde. Og det er jo netop sådan, som det blev fremlagt i den debat, der forløb mellem hr. Duetoft og hr. Thulesen Dahl, og perspektivet blev lagt helt tilbage ved vedtagelsen af Den Europæiske Fælles Akt i 1986 om fri bevægelighed ikke bare for varer, kapital og tjenesteydelser, altså ikke blot for erhvervslivets Europa, men også for borgernes Europa, nemlig fri bevægelighed for personer.

Det er et frihedsgode, og det er et gode, som regeringspartierne vil værne om, men det kræver også – som det allerede blev forudsat i 1986 – at vi træffer de nødvendige foranstaltninger for at kunne realisere det, for det gode kan misbruges og vil blive misbrugt.

Nogle har sagt, at der er grænseoverskridende kriminalitet og illegal indvandring i Europa i dag, selv om vi har personkontrol ved grænserne, men det er vel ikke et argument for, at vi ikke skal styrke samarbejdet om at bekæmpe kriminaliteten, også i lyset af, at vi nu ønsker at realisere visionen om den fri bevægelighed også for personer i Europa.

Regeringens udgangspunkt er at styrke samarbejdet på det grundlag, som vi nu engang har

i Danmark, og det er det mellemstatslige grundlag.

Jeg skal herefter forsøge at knytte nogle kommentarer til nogle af de punkter, der har været oppe i debatten.

Det har været et vedholdende punkt både hos hr. Keld Albrechtsen og også hos den del af SF, som fru Anne Baastrup taler på vegne af, at der bliver fiflet med forbeholdene med hensyn til det samarbejde, vi har på det retlige og indre område.

Jeg vil gerne slå fast, at der under ingen omstændigheder files med de danske forbehold. De bestod før, under og efter, som statsministeren lovede det forud for forhandlingerne om Amsterdamtraktaten. I Edinburghafgørelsen hedder det nemlig, at Danmark deltager fuldt ud i samarbejdet om det retlige og indre anliggende på grundlag af bestemmelserne i afsnit 6 i Traktaten om Den Europæiske Union. I praksis betyder det, at Danmark har deltaget i samarbejdet om det retlige og indre område på et mellemstatsligt grundlag. Sådan er det, og sådan vil det også være efter Amsterdamtraktaten.

Så var der en debat mellem fru Elisabeth Arnold og fru Anne Baastrup, der gik på, om Danmark har mulighed for at blokere for, at de andre lande kunne gå videre i samarbejdet, end rammerne for det mellemstatslige giver mulighed for.

Dér er det vigtigt at erindre, og specielt for en ordfører for SF, som jo var med bag det nationale kompromis, der dannede grundlag for at anbefale et ja op til afstemningen den 18. maj 1994, at Danmark allerede i forbindelse med forhandlingerne i Edinburgh gav de andre grundlag for i den samlede erklæring, der kom ud af Edinburghforhandlingerne, at erklære, at man noterede sig, at Danmark ikke agter at gøre brug af de efterfølgende bestemmelser på en sådan måde, at det hindrer et snævert samarbejde i at virke blandt medlemsstater, der er foreneligt med Traktaten, og som ligger inden for rammerne af Unionen og dens målsætninger.

Det betyder altså, at Danmark har sagt, at vi ikke vil forhindre de andre lande i at gå videre. Det gav så lige pludselig hr. Keld Albrechtsen anledning til at bruge det som grundlag for at sige, at vi så heller ikke har tilkendegivet, at vi vil forhindre dem i at overføre det politimæssige samarbejde til overstatsligt samarbejde. Jo, for det fremgår hverken af Maastrichttraktaten

eller af Amsterdamtraktaten, at det politimæssige samarbejde skal gøres til et overstatsligt samarbejde. Det var, det er, og det vil fortsat være et mellemstatsligt samarbejde, der knytter sig til det politimæssige samarbejde, vi har i Europa inden for Unionen.

Dette er også sagt til hr. Kim Behnke, som roste det politimæssige samarbejde og så sagde, at det var der ikke grundlag for længere – sådan måtte man forstå ordene – når det nu blev gjort til et overstatsligt samarbejde. Det politimæssige samarbejde er og vil fortsat være et mellemstatsligt samarbejde, som Danmark fuldt og helt kan deltage i.

Når hr. Albrechtsen nu er på vej op for at tage ordet, må jeg bare lige minde hr. Albrechtsen om – så kan vi jo allerede forebygge den misforståelse, hr. Albrechtsen muligvis vil gøre sig skyldig i – at af Maastrichttraktatens K 9 fremgår det, hvilke områder inden for søjle 3-samarbejdet man allerede inden for rammerne af Maastricht kan overføre til det overstatslige samarbejde. Jeg kan allerede nu se på hr. Albrechtsen, at det netop var derfor, hr. Albrechtsen var på vej op for at ville tage ordet.

Når man går over til at se på, hvilke samarbejdsområder det så er, man vil overføre inden for de bestemmelser, er det politimæssige samarbejde undtaget, for det er alene asylpolitikken, regler for persons passage af medlemsstaternes ydre grænser, indvandringspolitikken, politikken over for tredjelands statsborgere, betingelserne for tredjelands statsborgeres indrejse og færden på medlemsstaternes område osv. Det civilretlige samarbejde er med. Det strafferetlige samarbejde, toldsamarbejdet og politisamarbejdet kan ikke inden for rammerne af Maastrichttraktaten overføres til det overstatslige samarbejde.

Hr. Albrechtsen taler om, at Schengensamarbejdets integration i Traktaten om Den Europæiske Union betyder, at det danske forbehold på længere sigt vil blive krænket. Her bygger hr. Albrechtsen sin argumentationskæde op om det nye grundlag for samarbejde inden for søjle 3-samarbejdet, altså inden for det mellemstatslige samarbejde.

Her er det for mig vigtigt at få slået fast, at fælles for de nye beslutningsinstrumenter, der vedtages på baggrund af Amsterdamtraktaten, er, at det udtrykkeligt fremgår af bestemmelserne, at disse instrumenter ikke vil kunne tillægges umiddelbar anvendelighed. Der er altså ikke tale om overstatslige instrumenter. De vil

ikke have umiddelbar retlig karakter over for borgere her i landet, og landene afgør selv implementeringen af de beslutninger, der træffes gennem rammeafgørelser og afgørelser i andet øjemed.

Så er det også sat på plads. Der bliver altså ikke på baggrund af nye beslutningsinstrumenter mulighed for at gøre det politimæssige samarbejde til overstatsligt samarbejde; det vil fortsat være af mellemstatslig karakter.

Hr. Albrechtsen tager så fat på den immunitet, som vil være gældende for medarbejdere hos Europol, og bruger det som grundlag for at sige, at der her er et samarbejde, som har en eller anden spekulativ karakter. Der er jeg nødt til at sige, at de regler, der kommer til at gælde for Europols medarbejdere, er de kendte immunitetsbestemmelser – der så her er tilpasset til, at det drejer sig om et samarbejde for politifolk – som man i øvrigt kender fra FN-organisationers udstationeringer i en række europæiske lande.

Hr. Søren Søndergaard og fru Anne Baastrup brugte meget lang tid på at tale om den såkaldte spanske protokol, altså den protokol, der følger, når det drejer sig om det asylmæssige samarbejde.

Jeg er nødt til at sige, at det er rigtigt, at Amsterdamtraktaten har en særlig protokol om asyl for statsborgere i EU's medlemslande. I protokollen bliver det påpeget, at på grund af det høje niveau for beskyttelse af grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder i EU-landene må medlemslandene som udgangspunkt betragte hinanden som sikre oprindelseslande i forbindelse med asylsager. Et medlemsland kan dog stadig behandle asylansøgninger fra andre medlemslandes borgere ud fra en formodning om, at ansøgningerne er åbenbar grundløse, og på den betingelse, at Rådet underrettes.

Hvordan stiller denne protokol sig så til praksis i Danmark? Konklusionen er, at protokollen ikke vil medføre ændringer af praksis i Danmark.

Jeg er også nødt til at henvise til, at det fremgår af det lovforslag, som regeringen har fremsat som grundlag for Danmarks tilslutning til Amsterdamtraktaten, på side 123 i erklæringen om protokollen om asyl for statsborgere af Den Europæiske Unions medlemslande, at denne protokol – altså den, som i debatten i dag er fremstået som den spanske protokol – ikke ændrer medlemsstaternes forpligtelser i hen-

hold til Genèvekonventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling.

Jeg synes, det er ærgerligt, at både SF og Enhedslisten bruger debatten i dag til at skabe forvirring om det spørgsmål. Det, som regeringen bestræber sig på og arbejder på, er at etablere et europæisk samarbejde, som bygger på at stabilisere muligheden for fred og fredelig sameksistens, som giver mulighed for, at landene, bl.a. Danmark, kan opretholde en humanistisk flygtningepolitik, og at Danmark gennem sit samarbejde bidrager til, at Europa kan se en anden fremtid i møde end den, der blev skabt under den kolde krig.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil nødig forlænge debatten unødigt, men jeg synes altså, at justitsministeren her i starten af sin besvarelse går ind på den diskussion, som hr. Duetoft og jeg havde, om, at vi i realiteten allerede i 1986 har stemt ja til de ting, som udmøntes med Schengenkonventionen.

Det, jeg egentlig kunne spørge justitsministeren om, og det kan være, jeg skal gøre det skriftligt, er, hvor langt regeringen egentlig mener det så går. Hvad er det egentlig, vi efter regeringens opfattelse har stemt om? Er det fuldstændig fri bevægelighed for personer af alle kategorier? Er det, uanset om de kan klare sig selv økonomisk eller ej? Hvor går grænsen?

Det kunne egentlig være rart at få fastsat den grænse, om ikke andet så inden den 28. maj, så vi ved og kan indlægge nogle fortolkninger af, hvad det så egentlig er, vi stemmer om den 28. maj.

Jeg kan forstå, at det ikke alene er selve teksten, men at regeringen mener, at det altså også er en hel masse mere, der så bare skal udmøntes på et senere tidspunkt, vi stemmer ja til.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, at debatten i dag har været nyttig forstået på den måde, at vi under debatten har fået kortlagt en række spørgsmål, som tilhængerne af Amsterdamtraktaten efter min mening ikke har været i stand til at besvare, og som jo altså vedrører det vel nok tungeste og vigtigste afsnit overhovedet i Amsterdamtraktaten.

Jeg vil igen prøve at nævne de vigtigste spørgsmål, som står utilfredsstillende eller helt ubesvaret tilbage efter denne debat, således at ministeren får endnu en chance for at komme op og svare.

Hvad sker der, hvis det er således, at man på det overstatslige område i de andre lande indfører nye regler om grænsekontrol, om flygtningepolitik, om familiesammenføringer el. lign.? Hvis man f.eks. indfører nye regler, som jeg nævnte, for, hvordan der skal kontrolleres i lufthavne og kystbevogtes?

Så har ministeren ikke forklaret, hvordan det skulle kunne lade sig gøre for Danmark at opretholde særlige danske regler i en fælles ordning for ydre grænsekontrol. Det eneste, vi har fået at vide, er, at der så skal holdes et møde, hvor der skal diskuteres »passende foranstaltninger«.

Vi må altså inden folkeafstemningen den 28. maj have at vide, hvad der forstås ved disse »passende foranstaltninger«, og hvad der vil ske, hvis Danmark fortsat nægter at indføre de ting, som de andre har besluttet.

Ministeren var så inde på spørgsmålet om den eksisterende K 9 i Maastrichttraktaten, og det er jo rigtigt, som ministeren oplyste, at netop i spørgsmål om asyl, grænsekontrol, flygtningepolitik osv., altså de områder, som i Amsterdamtraktaten førtes over til det overstatslige område, havde Danmark en vetoret, som Danmark også håndhævede, og en del af det, som blev vedtaget af vælgerne ved folkeafstemningen den 18. maj 1994, var altså, at Danmark netop havde vetoret over for at overflytte områder til det overstatslige. Der var intet i Edinburghaftalen, som på nogen måde forpligtede Danmark til at acceptere et sådant såkaldt søjlespring.

Det nye med Amsterdamtraktaten er altså, at man nu vil lave denne overflytning og afgive noget af det, som man altså havde lovet befolkningen i 1994.

Så vil jeg gerne spørge ministeren, ligesom jeg også spurgte fru Elisabeth Arnold, hvad tilhængerne visioner og tanker omkring udviklingen af politisamarbejdet egentlig er.

Nu indfører man jo disse afgørelser, og dér vil jeg godt bede ministeren bekræfte, at afgørelser har samme retsvirkning som direktiver. De har ikke umiddelbar retsvirkning, de skal omsættes i national lovgivning, men det er altså i realiteten direktiver, vi snakker om. De kan også indbringes for EF-Domstolen, der kan afgøre tvistigheder og dermed underkende Danmark, så det er direktiver, vi snakker om.

Hvad er det, man vil bruge disse ting til? Hvor langt vil man gå? Vil man give Europols medarbejdere beføjelser til at drive efterforsk-

ning i de enkelte lande? Det er da enkelt at besvare, om man vil det eller ej. Det giver Traktaten jo mulighed for med immunitet og det hele, hvilket ministeren også bekræftede.

Hvorfor vil tilhængerne ikke ud af busken og sige, hvad de vil bruge denne traktat til? De mener selv, det er sådan en god traktat, men de kan ikke forklare, hvad den skal bruges til. Jeg synes da, man skylder befolkningen at meddele, enten om man vil have et vidtgående politisamarbejde med efterforskning på tværs af landegrænserne med Europolmedarbejdere rejsende rundt i København, i Kolding, i Vejle, eller om man vil lægge sig fast på, at Danmark skal bruge en vetoret i forbindelse med rammeafgørelser og afgørelser.

Befolkningen kunne da godt have krav på at vide, hvad det egentlig er, tilhængerne forestiller sig, at denne traktat skal bruges til.

Nu vil jeg da i hvert fald give ministeren endnu en chance for at komme herop og give et sådant bidrag til debatten.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal først sige til hr. Thulesen Dahl, som spurgte til det retlige grundlag for vedtagelsen af Fællesakten i 1986 og ratifikationen af den, at her var målet den frie bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital, arbejdskraft og også for personer. Men hr. Thulesen Dahl har til gengæld ret i, at der ikke i vedtagelsen af Fællesakten er nogen retlig forpligtelse til at realisere den, for der manglede de opfølgende vedtagelser, der skulle give grundlaget for den frie bevægelighed for personer.

Hr. Duetoft har ret i, at perspektivet, målet, allerede er fastlagt i vedtagelsen i 1986, og det var også sådan, jeg sagde i min første besvarelse til hr. Thulesen Dahl.

Så til hr. Keld Albrechtsen:

Danmark har fat i den lange ende. Den protokol, som den danske statsminister fik forhandlet på plads under forhandlingerne i Det Europæiske Råd om Amsterdamtraktaten, siger, at der skal forhandles passende foranstaltninger, hvis nye beslutninger, som Danmark ikke ønsker at tage del i, så Danmark alene kan sidde med ved bordet og give udtryk for vores synspunkter, træffes om nyudvikling inden for de områder, der overflyttes til det overstatslige samarbejde.

Hvis Danmark ikke ønsker at vedtage det i vores egen nationale lovgivning, skal der forhandling til mellem de andre og Danmark om

at finde passende foranstaltninger. Hr. Keld Albrechtsen kan godt opstille en masse forskellige billeder over forhold, der også kan knytte sig til grænsekontrol, men dér må man sige, at det så må komme an på den forhandling, der skal være, men at Danmark har fat i den lange ende.

Det har jo også vist sig, at de andre lande har respekteret Edinburghafgørelsen i 1993 om, at Danmark har sine forbehold, og at de danske forbehold kun kan afgøres af den danske befolkning, og dér har regeringen lagt vægt på, at det alene kan ske gennem en folkeafstemning.

Så vender hr. Albrechtsen tilbage til det, jeg allerede forudså i min første besvarelse, nemlig diskussionen om den eksisterende K 9 i Maastrichttraktaten. Jeg er glad for, at hr. Albrechtsen nu bekræfter det, jeg sagde, nemlig at K 9 ikke vil gøre det muligt at overføre det politimæssige samarbejde. Hr. Albrechtsen var i sit tidligere indlæg inde på, at det politimæssige samarbejde kunne man allerede træffe afgørelse om og overføre til overstatsligt samarbejde inden for rammerne af Maastrichttraktaten. Nu forsøger hr. Albrechtsen så at få sit spørgsmål udvidet til at dække en helt anden flade. Det er jo kendt teknik af hr. Albrechtsen, at når han har erkendt, at han tog fejl, skynder han sig at bruge samme spørgsmål som anledning til at ramme noget nyt.

Jeg kan sige til hr. Albrechtsen, at det ikke bliver muligt inden for rammerne af de nye beslutningsinstrumenter at give Europol mulighed for at få eksekutivbeføjelser, dvs. egentlige politimæssige beføjelser, i medlemslandene. Det vil der ikke være mulighed for, og det ønsker den danske regering heller ikke at der skal være. Vi ønsker at lave det politimæssige samarbejde i Europa som et samarbejde, der består mellem de nationale politimyndigheder og med varetagelsen af en række fællesfunktioner til at styrke grundlaget for den efterforskning, som de nationale politimyndigheder skal foretage i deres egne lande.

Så hr. Albrechtsen kan godt glemme det. Der bliver ikke nogen udvikling af Europol hverken med Amsterdamtraktaten eller med et styrket samarbejde mod den organiserede kriminalitet. Her er der heller ikke hverken tegn på eller udtrykt ønske om, at vi skulle have et europæisk FBI, et europæisk forbundspoliti.

Det er ikke den udvikling, Europa vil tage, og det er heller ikke regeringens målsætning. Vi

ønsker et samarbejde mellem de nationale politimyndigheder.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Som det vil være en del herinde og også udenfor bekendt, er der jo nogle af SF's medlemmer, der vil stemme ja til Amsterdamtraktaten. Det betyder så, at de ikke er bag det forslag til vedtagelse, som SF er medforlagsstiller af.

Men vi kan ikke stemme for regeringens forslag til vedtagelse, fordi Schengensamarbejdet er indarbejdet i selve teksten, og det er grunden til, at vi sammen med den øvrige gruppe også stemmer imod regeringens forslag til vedtagelse.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal prøve en sidste gang under denne debat – vi får jo også lejlighed til det i den øvrige debat frem til folkeafstemningen – at sige til ministeren:

Jeg talte om at give Europol mulighed for at drive efterforskning i de enkelte lande, at give disse immune medarbejdere mulighed for at rejse rundt i Kolding eller i Vejle og indsamle oplysninger, drive detektivvirksomhed og rende rundt med skæg og blå briller beskyttet af denne immunitet. Amsterdamtraktaten giver jo mulighed for, at man slipper Europol løs i den rolle.

Jeg er godt klar over, at man ikke vil give Europol ret til at foretage arrestationer på gaden i Vejle eller i Kolding, og det stillede jeg heller ikke spørgsmål om.

Men det, som jeg synes befolkningen har krav på at vide, er, om den danske regering er indstillet på at bruge Traktaten til at give Europol en sådan ret til at drive efterforskning i landene, og jeg håber ikke, ministeren vil bestride, at Traktaten giver mulighed for noget sådant, for det gør den jo.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Nu er hr. Albrechtsen og jeg altså enige om, at der ikke er noget grundlag for at give Europol eksekutive beføjelser, altså egentlig politimyndighed, som de kan udfolde på medlemslandenes territorium.

Så spørger hr. Albrechtsen, om det også betyder, at regeringen vil afvise, at medarbejdere hos Europol kan komme til f.eks. Danmark, hvis dansk politi er i gang med en stor efter-

forskning f.eks. inden for narkotikakriminalitet, og hvor man i samarbejde med en række andre lande forsøger at lave det, man kalder en kontrolleret leverance, altså hvor man både rammer dem, der er leverandører af narkotikaen her til landet, og dem, der står som aftagere og distributører af det her i Danmark. Ville Danmark afvise inden for rammerne af samarbejdet at bruge medarbejdere fra Europolis kontor i Haag til at komme til Danmark og støtte dansk politi i forbindelse med en efterforskning?

Nej, det ville vi ikke afvise, men det bliver ikke Europolmedarbejdere, der skal ud og foretage arrestationer. Det bliver ikke Europolmedarbejdere, der får de eksekutive beføjelser; det er alene dansk politi.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 2 af Klaus Hækkerup (S), Charlotte Antonsen (V), Bendt Bendtsen (KF), Peter Duetoft (CD) og Elisabeth Arnold (RV) (se foran) vedtoges med 91 stemmer (S, V, KF, CD, RV og KRF) mod 26 (SF, DF, EL og FP).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 1 af Keld Albrechtsen (EL) og Anne Baastrup (SF).

Forslag til vedtagelse nr. V 3 af Kristian Thulesen Dahl (DF).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Forespørgsel nr. F 8:

Forespørgsel til indenrigsministeren:

»Hvordan agter regeringen at sikre, at det første modtagerland i Schengensamarbejdet, der modtager flygtninge udefra, også bærer de fulde omkostninger, hvis flygtningene senere rejser til andre Schengenkonventionslande?«
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 31/3 98. Fremme af forespørgslen vedtaget 3/4 98).